N:r 15. ÅRG. 28. 20 OKT. 1923. PREN.-PRIS 2: 25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Inbjudningen till Guds rike.

Se Gud har öppnat sin kärleksfamn
och världen till salighet bjuder.
I enfödde Sonens signade namn
hans rop över tiderna ljuder.

Du törstande hjärta, du trötta, kom
till vila vid livets källa.
Du vilsegångna, vänd om, vänd om!
Din frid skall han återställa.

Av synden bruten, på livet mätt
kom in i Guds eviga rike.
Dig öppnas förlåtelsens barnarätt
av en frälsande nåd utan like.

I vårens fägring, med sinnet ungt
låt upp för ljuset ditt hjärta!
En gång förvisst varder livet tungt
och njutningen gömmer smärta.

OM I BEDJEN —.

Om I bedjen något i mitt namn, skall jag göra det (1 Joh. 14: 14).

IV.

Detta är ett löfte även för vårt tjänande.

När det gäller sådant, som endast Gud kan göra, är det naturligt för oss att taga vår tillflykt till bönen. Vi finna då vårt enda hopp vara en bön om Guds omedelbara verkande. Men låtom oss komma ihåg, att även vårt personliga tjänande, när det rör saker, vi kunna utföra, är i behov av den bön, som framkallar Guds ingripande. Är det en verklighet för oss, att allt vad vi göra behöver genomträngas av bönens ande, på det Gud må bliva den verklige verkställaren av de ting, på vilka vi så ivrigt arbeta? Detta är dock en viktig sanning. Löftet: Om I bedjen något, skall jag göra det, har sin tillämpning på ditt eget tjänande såväl som på din förbön för andra.

Har du någonsin lekt med nyckeln till en telegrafapparat, medan den elektriska strömmen var sluten, så har du nog märkt, att du med den nyckeln kan skriva ett fullständigt meddelande ända från adressen till underskriften. Med den kan varje telegrafiskt skrivtecken formas. Varje villkor för en skicklig expedition uppfyller den.

Men detta betyder icke något — huru skicklig expeditör du än må vara — så länge den elektriska ledningen är avstängd; alla dina ansträngningar äro då endast ljudande mässing och klingande malm. Du överför då ej en enda gnista av elektriskt liv. Ej ett enda budskap om gott eller ont, om undergång eller välsignelser framkommer till den väntande lyssnaren vid linjens andra ändpunkt. Varför? Emedan icke batteriet är i verksamhet. Och allt ditt arbete är en ansträngning utan resultat, en handling utan någon kraft. Men om du nu begagnar den lilla kontaktproppen av mässing, som förbinder din nyckel med batteriet, dolt under bordet, då genomströmmas ögonblickligen varje bokstav, du formar, av liv. Och varje ord, du nedskriver, sänder hastigt som blixten ett levande budskap till den avlägsne mottagarens förstånd och hjärta. I ditt arbete, dött och mekaniskt uti sig självt, ingjuter det elektriska batteriet nu sin livsström, genomträngande varje rörelse av dina fingrar med liv och kraft.

Lärdomen härav är tydlig. Det är med den andliga telegrafen som med den materiella. Om batteriet icke är i verksamhet, blir budskapet endast tomt skrammel. Vi må arbeta, men, om Gud icke verkar genom oss, är allt vårt görande till intet nyttigt. Om vi arbeta i vår egen köttsliga kraft, skola vi endast åstadkomma köttsliga resultat, ty det, som är fött av kött, är kött. Gud är den enda källan till andligt liv. Vår högsta uppgift som tjänare är att vara det medium, varigenom Gudslivet överföres till andra. Vårt högsta arbete är det, i vilket Gud verkar genom oss.

Och huru skall det ske? Genom bön. Bönen förbinder dig med detta gudomliga batteri, som är fullt av liv och kraft. Bönen försätter dig »i anden», och »anden är den, som gör le-

vande». Från bönekammaren utgår du till dina medmänniskor med den Helige Andes smörjelse över dig, med den osynliga kraften, den genomträngande impulsen av Guds eget liv inom dig. Och då du i tal, i handling eller bön nalkas människorna, skall kraft utgå från dig, ty då är det icke du, som verkar, utan Gud genom dig. Då du fortfar att bedja, fortsätter Gud att verka. När din bön börjar slappas, blir ditt arbete för Gud kraftlöst. Led intet möte utan att bedja, att Gud måtte vara den verklige ledaren genom dig; framför icke något budskap utan att bedja, att han måtte tala genom dig; begynn intet arbete utan att bedja, det Gud måtte arbeta genom dig, ty

Om I bedjen något, skall jag göra det.

ÄLDSTE TU OCH DEN STULNA FÖRSAMLINGSKASSAN.

Missionär Scott i Shautung meddelar följande erfarenhet från en resa i denna provins:

Efter en serie evangeliska möten i en hednisk by fortsatte jag min resa, beledsagad av några infödda kristna. Just då dessa skulle skiljas ifrån mig, varseblevo vi en man, som kom springande oss till mötes. Då han kom helt nära, tillropade vi honom: »Diakon Liu, vad står på?» Han var så upphetsad och upprörd att han knappt kunde svara. Hans uppsyn var full av fruktan och förskräckelse, och då han till slut kunde yttra några ord, sade han: »Ack, jag har förlorat det, jag har förlorat det!» och sjönk därpå till marken. Han kunde nu blott stöna fram: »Stulet, stulet».

Sammanhanget blev snart klart för oss. Diakonen Liu hade just uppburit en del av den kinesiske pastorns lön tillika med åtskilliga avgifter till skollärarna, evangelisterna och bibelkvinnorna. Att hopsamla dessa medel var ingen lätt sak, ty den infödde pastorns lön utgick från tre olika församlingar, och de kristna bodde i vitt skilda byar.

Natten förut hade diakonen Liu tillbringat i sitt hem och skulle just denna dag överlämna de olika summorna. Hela insamlingen belöpte sig till 200 dollar (mex.), en hel liten förmögenhet på landet i Kina. Pastorns lön utgjorde 15 dollar pr mån., skollärarens 4, evangelistens 8 och bibelkvinnans 5 dollar. Med så små löner blev en sådan förlust ganska allvarlig och kännbar. Samma natt hade verkligen en tjuv brutit sig in i huset och stulit pengarna, utan att man kunde upptäcka några spår av förövaren.

Den lilla gruppen kristna, som omgav mig, förstod läget alltför väl. I varje hem hade man ju i allmänhet någon erfarenhet av sådan påhälsning av tjuvar. Dessa brukade med tillhjälp av en stege klättra över den yttre gårdsmuren, tysta hundarna med ett stycke förgiftat kött och sedan gräva sig igenom husväggen, som ofta består av soltorkad lera. Det hela försiggår så tyst och omärkligt, att ingen vaknar.

Då diakonen märkte sin förlust, var hans första tanke att begiva sig till magistraten och där söka få hjälp. Men av erfarenhet visste han, att tjuven nog skulle slippa undan. Och även om han bleve gripen, skulle rättens handhavare stoppa så mycket av pengarna i sin egen ficka, att en ganska liten del återstode för honom själv. Diakonen föredrog därför att söka hjälp hos en grupp bedjande män och kvinnor.

Förskräckelsen stod målad i allas våra ansikten utom i äldste Tus. Tu har ofta kommit mig att tänka på den store aposteln Paulus, ehuru han ifråga om uppfostran och naturlig begåvning är denne mycket underlägsen. Tu är en liten, oansenlig

man med mycket vänligt utseende. Som affärsman har han haft stor framgång, men i allt vill han leva Herren till behag. Han är fylld av nitälskan för Kristus, och han bär »dagligen omsorg om alla församlingarna». Alla känna att han är en ledare, vilken de kunna ha förtroende för, en Guds man och en förebedjare med en tro, enfaldig som ett barns. Han har en ganska stor kristlig erfarenhet och är därför icke beroende av människor i sitt andliga liv. Han söker att i allt följa Skriften och sätter hela sin förtröstan till Gud.

Händelsen hade visserligen gripit äldste Tu. Han såg allvarlig ut och var full utav medlidande men visade ingen fruktan eller oro. Även nu kunde man märka, huru apostelns förmaning i Fil. 4: 5: »Låten edert saktmod bliva kunnigt för alla människor», vann sin tillämpning.

Samma morgon hade han mediterat över ordet i Es. 26: 3: »Den, som är fast i sitt sinne, bevarar du i frid, i frid, ty på dig förtröstar han.» Ordet hade, liksom så många gånger förut, blivit levande för honom. Tu kände i sitt inre att han här hade en fast klippa att vila på.

Först stod han alldeles tyst, sedan yttrade han: »Missionär Scott måste fortsätta sin resa. Han kan ej stanna kvar hos oss, ty man väntar honom på olika håll. Han kan bedja, under det han färdas vägen fram, men vi andra skola genast gå avsides och böja våra knän i bön. En sådan affär som denna kan inte uppklaras utan genom bön och fasta.»

Sedan återvände äldste Tu till den by, där han för tillfället gästade. Där ägnade han sig helt och hållet åt bibelläsning, meditation och bön under tre dagars tid. Tidigt den fjärde morgonen vid dagbräckningen, just då han var i bön, hörde han någon ropa på honom från den yttre gården. Han hörde också att någonting föll ned på gården. Det lät, som om ett paket hade blivit inkastat. Han öppnade dörren, upptäckte en pappersbunt, tog upp den och läste följande ord därpå: »Jag kunde inte behålla det.» Då han öppnade paketet, lågo alla de stulna pengarna där.

(Ur The Missionary Review of the World.)

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Utresorna.

Flere av våra syskon stå nu inför utresa till Kina. Först br. H. Tjäder (fru Tjäder kommer att stanna hemma ännu någon tid) och sedan missionärsparen Berg och Carlén samt fröken Ester Berg. Må dessa syskon få vara inneslutna i våra vänners särskilda förbön. Såsom föremål för bön må vi också taga, att Herren må förse med medel för utresorna.

Missionär O. Beinhoff med son
ämnar enligt meddelande avresa från Amerika till Sverige den 25 d:s.

Missionär Richard Anderson med familj
avreste från Shanghai den 4 d:s med Sverige som mål.

Missionär Engbäck och fröken Elsa Engström
firade sitt bröllop den 18 sept.

Fröken Elna Gunnardo
skall lämna Svenska skolan å Kikung och flytta till fröken Maria Pettersson i Sinanhsien.

Missionärerna Morris Bergling och Johannes Aspberg
äro tills vidare stationerade i Mienchih.

Hans stjärna i Östern
är nu färdig och kan erhållas å expedionen. Se annonsen å sista sidan!

FRÅN MISSIONÄRERNA

Fröken Maria Pettersson skriver i enskilt brev från Sinanhsien bl. a.:

Jag har ingenstans varit i sommar, ty jag kan icke resa bort, förrän barnen bli större. Shao har varit upptagen med nödhjälpsarbete, och jag har måst stanna vid trossen.

Rövarne ha varit närgångna, men de ha ej rört oss personligen. Flere rövare från staden ha gripits och avrättats. I Honanfu

har man kommit en hel rövarliga på spåren. Två rövare påträffades inne på missionsstationens gård. Faran har nog varit mycket stor, men Herren är oändligt stor i nåd och barmhärtighet emot oss.

Dr Li Pao-an (hans bild var införd i Hans Stjärna i Östern 1919) hade ärende norr om Gula floden och for över vid Kuangkow. Det uppstod storm, och störtregn föll, så att hans båt blev den sista, som gick på flera dagar. På samma båt voro två män, som hade malen rödpeppar i sina korgar. När man kommit över floden, fortsatte dr Li sin väg fram. De två männen blevo observerade, då deras bördor syntes tunga. Vid undersökning fann man både revolvrar och knivar dolda under den röda varan. »Det är dr Lis saker, alltihop. Han har lejt oss», sade de båda männen. Dr Li eftersattes och upphanns, blev bunden och piskad, då männen vidhöllo att vapnen voro hans. Slutligen tillfrågades dr Li, om han hade någon, som kunde vara hans borgensman. Han svarade: »Å missionsstationen i Kuangkow känner jag en viss Cheng.» Penningar utbetalades nu och en djärv person sam över floden. Mänskligt sett var det Cheng, som räddade dr Lis liv. Det är vågat att färdas på vägarna. Den, som har arbete inom missionsstationen bör vara glad.

Ida Ringberg är på Kuling. Efter sju veckors vistelse där blev hon sängliggande. Hon får vara uppe litet varje fredags e. m. Men det är nog Guds kärlek även uti detta, ty hon torde icke tåla vid att bo i Mienchih nu under oroligheterna. (Här följer ett meddelande i fröken Petterssons brev, som visar, att Herren ser till de stora behoven. Gåvor till barnhemmet ha kommit från Amerika och från missionärer i Kina.) Hon fortsätter:

Hitintills har Herren hulpit, framtiden få vi kasta på Honom. Ja, han har lovat att hjälpa. För Gud är ingenting omöjligt.

Våldsamma regn ha fallit. Över ett hundra personer drunknade i södra förstaden i Honanfu. Här ha många hus och murar störtat omkull.

*

Ur brev från missionär Sandberg, Shui-iu, den 2 aug:

Det första försöket att under sommaren samla medarbetare här uppe för studiekurser har nu gjorts och tyckes, så långt vi kunna se, ha slagit väl ut. Den sista kursens deltagare ha just rest hem glada och tacksamma för det tillfälle till studier, som givits dem här. I den första kursen deltogo omkring 38 män och kvinnor; i den andra ett 10-tal, huvudsakligen sådana, som under föregående år utgått från manl. seminariet. Såsom föredragshållare och huvudtalare i den sista kursen hade inbjudits Graham Anderson, C. I. M., Hungtung. Han och hans fru ha båda varit här den sista veckan, till glädje och uppmuntran för oss alla. De skulle ha rest tidigt i morse över Peh-er-pan ned till Bloms i Tao-hua-tung, men mulorna kommo ej på bestämd tid. Jag vet ej, om de ännu kommit i väg.

Nathanael Engbäck och Elsa Engström ha bestämt sitt bröllop till den 18 sept., och jag har lovat att resa och viga dem. Hade tänkt resa i samband med skolans öppnande — de skola nämligen ha bröllopet på Kikung — men då det nu blir så mycket senare, får jag knappast tid att resa så tidigt som vid skolterminens början.

*

Fröken Björklund skriver i ett enskilt brev:

Fastän jag ämnat och önskat skriva förr, har jag omöjligen hunnit. Tiden går så fort, och det myckna arbetet tar ju alla tankar i anspråk. Visserligen är brevskrivningen ett nöje för oss, då vi ju få glädje och uppmuntran genom de brev, vi få mottaga i gengäld. Vi behöva stå i kontakt med våra vänner hemma, ty huru skulle de annars kunna stå i Arons och Hurs tjänst för oss? Mången gång glömmer jag nog, att det är *viktigt* att skriva brev.

Det härliga regn, som föll tidigt på sommaren, gav hopp och mod. Sedan dess ha vi haft mycken blåst och värme. I går afton kom en ytterst häftig sandstorm. På några minuter var hela himmelen gul. Stora träd skakades som små buskar, och det fina

dammet yrde omkring oss. Sandkornen, vassa som nålar, slogo på kinderna, trängde in i ögon och mun, och vi undrade, huru länge det skulle fortsätta. Det dröjde dock ej så länge, förrän det var över, och det kändes så skönt. Gummor, som voro ute på marken, berättade i går kväll, att en sådan sandstorm hade de ej varit med om. De hade hukat sig ned på marken, medan stormen gick över.

Det fattiga folket, som under vanliga förhållanden lever vid svältgränsen, får nu svälta och lida verklig nöd. Vi ha litet nödhjälp att dela ut åt våra troende för att lindra nöden, men de många andra ha vi intet att giva. Vid våra dörrar våga vi ej giva något, ty då skulle vi bliva så överhopade av tiggare, att vi ej finge någon ro. En och annan eländig stackare få vi hjälpa i hemlighet. *Alla* tro, att vi ha »sjöar» att taga ur. Att vi kunna behöva vara sparsamma och försiktiga, det förefaller dem löjligt. De skratta när vi säga det. Sant är nog, att huru enkelt vi än leva, vi dock ha det annorlunda än de. Och det betyder för dem, att vi ha medel utan gränser. Detta är *så* svårt. Bedjen Gud hjälpa oss och giva oss visdom och förstånd och kärlek.

Det är så besynnerligt med arbetet nu för tiden. Det är, som om själva väderleken tyngde och gjorde arbetet svårare. Och förhållandena omkring oss kräva så mycket utav oss. Vi behöva i sanning sådana, som i förbön »stärka våra händer och stapplande knän». — — —

*

Missionär Nath. Engbäck skriver från Honanfu:

Vi ha nyligen avslutat våra stormöten här i Honanfu och på utstationen Hancheng. Sammanlagt ha vi fått döpa 80 personer här i vår, därav 51 vid mötet i Honanfu och de övriga i Hanchengsdistriktet. Man både bävar och jublar vid tanken på de många, som nu söka sig till oss och förenas med församlingen. Give Herren, att de, var och en, må verkligen hålla ut i tron och bli till glädje för Kristus.

Många dyrbara bevis har jag sett därpå, att det ej är för yttre fördelar, som de komma, utan att en djupare längtan ofta driver dem. Det är, som om folket i allmänhet kände, att räddningen individuellt och nationellt finnes hos Kristus, och hos honom allena.

Det har varit gripande att märka det offersinne, som ibland kommit till uttryck under vinterns arbete trots de tryckta ekonomiska förhållandena. I Mingkao lyckades de samla ihop 120,000 kash till ett hus, och vi hjälpte dem med den resterande summan. I Kotsai, där arbetet under senare åren ej haft någon nämnvärd framgång, och där de troende äro ganska få och fattiga, ha de samlat in 80,000 kash för samma ändamål. Det är ett par exempel, men flera kunde anföras. Man märker, att där intresset verkligen är livligt, kunna de komma ut med förunderligt mycket. Jag tror också, att i många fall kan deras offersinne vara gradmätare för deras andliga liv, ty får ej Gud värma hjärtat, så sitter nog penningen ganska hårt. Det gäller tydligen inte minst om kineserna.

I Iench'iu, där vi haft tältverksamhet i gång under vintern, har Gud också givit mycken uppmuntran. Det är ej bara enskilda, som vänt sig till Herren, utan hela familjer. De ha redan lovat skaffa hus för gudstjänster, och jag hoppas att kunna få en evangelist anställd särskilt för den kretsen. De ha även uttalat en önskan att få en småskola i gång, enär den skola, regeringen håller där, är mycket dåligt skött. Jag skulle innerligt önska, att den planen kunde realiseras, ty få vi ett grepp om deras barn, så ha vi vunnit mycket. Mer och mer har Gud lagt på mitt hjärta att söka få kristna småskolor utplanterade på utstationerna. Dels skulle vi där få en samlingspunkt för det intresse, som finnes, dels skulle många barn, som vi nu ej nå, därigenom komma under evangelie inflytande. Vi skulle också få flera ämnen till medarbetare att sända till de högre skolorna, och vår medarbetarkår skulle lättare kunna utökas. Jag märker också, att här är ett område, där man ganska lätt kan få kineserna med i offer och arbete.

*

Fru Dagny Bergling skriver i enskilt brev:

Glädjen stod högt i tak, då Robert och barnen kommo hit till Hoyang. Lille Rudolf viskar ofta för sig själv: »O, vad det är roligt att vara hemma.» Han njuter mycket.

Vi skulle ha varit på Kikung i sommar. Allt stod packat och klart för avresa, då Daggryningens husaffär kom och vi för den skull måste stanna hemma. Värdinnan hade kommit hem och ville sälja det hus som ligger bakom Ester Bergs.

Dess värre bjöd man över oss, så att husköpet gick ifrån oss. Den, som bodde där, ville ej flytta, och dessutom bor nuvarande mandarinens fru i gården. Det ser ut, som om vi behövde Esters gård till skolsalar. För kvinnomötena och annat arbete bland kvinnorna ha vi ej heller plats. Vi tänka i stället bygga på gården bakom kapellet för kvinnoarbetet samt flytta köket till sidogården. Intet är riktigt bestämt ännu, men Robert har köpt ett gammalt hus för att få virke och ämnar bygga. Vi kunde för 200 dollars köpa en liten hörntomt, som stöter intill vår trädgård. Vi behöva den, om köket skall flyttas. Vi bedja och planera, och jag tror att Herren skall hjälpa oss, så att det bliver klart till den rätta tiden.

Vi ha tydligt sett, att vår plats var på stationen i sommar. Vi ha ej haft någon svår värme, och nu äro våra hjärtan fyllda med tack och lov till Gud för det härligaste regn, som vi någonsin haft, sedan vi kommo till Kina.

Robert har någon känning av feber och är litet trött, men ej mer än så, att han var dag kan ordna med det, som behöves. Då rövarna plundrade honom fick han stå i solgasset utan hatt under det att en rövare stod med revolvern i handen framför honom och andra plundrade. Men huru tacksamma äro vi icke, att hans liv blev skonat, och att de icke togo honom till bergen för att pressa ut lösen. Robert fick några dagars feber efter detta, och febern vill ännu hänga i något. Här i trakterna pågå röverier på olika håll, men vår stad har fått vara i fred.

Vi ha haft en god tid med mycken uppmuntran här. Med vilken glädje byfolket tar emot besök! Jag följde en opiepatient hem. Denne har givit Gud sitt hjärta. I hans by äro nu regelbundna möten om söndagarna, och flera familjer hava slutit sig till. Sönerna till vår opiepatient synas ha kommit över på Herrens sida. Av de 25 kvinnor, som jag hade i dopklassen är det flera, om vilka jag tror, att de skola bliva nyttiga i Mästarens tjänst. Av dessa 25 döptes 24.

Många fattiga gossar söka inträde i industriskolan nu. Det fattas bröd i hemmen. Vi ha omkring 40 intagna. Hitintills har Herren hulpit, så att Robert har kunnat taga de mest nödställda från de troende familjerna. Åtskilliga av dem få vi ju också förse med kläder.

Från Nära och Fjärran

Då Bibeln kom.

En missionär skriver till Skotska Bibelsällskapet: Jag närsluter härmed 4 pund såsom bidrag till eder verksamhet.

Vi tacka mycket för det exemplar av Bibeln på Nyanja-språket, som vi just mottagit. Jag kan ej beskriva den glädje, våra infödda kristna visade, då den ankommit hit till platsen. Jag behöll hemligheten till julmorgonen. På bordet i kyrkan lade jag den dyrbara skatten och övertäckte den sedan med en duk. Ingen annan än jag själv visste, vad som fanns där. Först då under gudstjänsten duken togs bort fick folket veta, att det var en Bibel. Vi läste ur densamma ett stycke av profeten Esaja. Efter gudstjänsten kommo de kristna fram för att bese Bibeln och för att därvid på bordet lägga sitt tackoffer. Detta belöpte sig till dessa 4 pund.

Tag emot detta lilla offer från en mycket tacksam missionär och från mycket tacksamma medlemmar i denna missionsförsamling. Vi vänta ivrigt, att de utlovade fyra lådorna med Biblar snart skola komma.

*

Sundar Singh i Tibet.

Den 18 sistl. maj ämnade Sadhun börja sin evangelistresa i Tibet. Först tillbringar han en tid med förberedelser och helgar sig ånyo åt Gud för den uppgift, som ligger framför honom. Så lämnar han med Bibeln och sin

filt civilisationen bakom sig och sina vänner. Och med Herren till sin ledsagare anträder han resan. Några få veckor förut hade hans fader dött. Sadhun skriver därom: »Min fader dog såsom kristen. Jag sörjer icke, ty jag skall se honom i härligheten, och vår skilsmässa är endast en skilsmässa till kroppen och blott för en kortare tid.»

*

Missionen bland judarna.

Att judarna ej alls äro så oemottagliga för evangelium, visar följande: Efter det stora europeiska kriget förekom mäktiga rörelser bland judarna i de länder, som lidit mest under striden. Det ser t. o. m. ut, som skulle vi stå vid början av en massrörelse. Man beräknar, att ensamt i Ungern 30,000 judar ha blivit kristna sedan krigets slut. En missionär i Budapest meddelar, att de under de sista fyra åren genom dopet fått upptaga i den kristna församlingen mellan 6 och 7 tusen judar.

*

Missionsnit i Korea

Från och med år 1907 ha de fyra stora presbyterianska sällskapen i Korea slutit sig tillsammans till en förenad kyrka, som blivit tillerkänd självstyrelse. Denna kyrka utför nu en kraftig missionsverksamhet. Ända från början har intresset för missionen där varit synnerligen starkt.

År 1907 började koreanerna egen verksamhet i Quelpart på Koreas sydkust. Pastor I, den förste missionären där, var en bland dem, som 20 år förut hade steuat dr Moffet, då han först började sin verksamhet i Puengyang.

Denna koreanska kyrka har också börjat missionsverksamhet i Sibirien, i norra och västra Manschuriet och i prov. Shantung i det egentliga Kina. På detta sistnämnda missionsfält ha redan 20 församlingar blivit upprättade. Allt detta arbete utföres av koreanerna själva utan hjälp av någon vit missionär. De följa sina egna metoder, och de hålla mycket hårt på, att församlingarna skola underhålla sig själva.

HANS STJÄRNA I ÖSTERN,

tjugonde årg., redigerad av Rektor *Joh. Rinman.* Rikt illustrerad. Kolorerad försättsplansch. Bidrag av Aug. Berg, E. Folke, Karl Fries, Fr. Hammarsten, Nath. Högman m. fl.

Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25.

Vid rekvisition av minst 5 ex. lämnas 25 % rab.

All behållning tillfaller missionen oavkortad.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 7 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg,* Hantverkaregatan 28.
Fröken *Emma Beskow,* Kammakareg. 6, 1 tr., ö. g.
Fröknarna *M.* och *N. Cavalli,* Östermalmsgatan 23, 4 tr.
Fru *Elin Holmgren,* Fjellstedtska skolan, Uppsala.
Fru *Mina Johansson,* Grevtureg. 31, 1 tr.
Fröken *Tekla Lilljeqvist,* Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.
Fru *Olga Magnusson,* Äppelviken.
Fröken *Louise Schön,* Lützengat. 5, 3 tr.
Fröken *S. Storckenfeldt,* Engelbrektsgatan 6 a, 2 tr.
Fröken *Thyra Sandstedt,* Sibyllegatan 55—57, 2 tr.
Överstinnan *Louisa Tottie,* Storängen.
Fru *Karin Wennerström,* Lidingön.
Fru *Hanna Hallström,* Bragevägen 8.
Fru *Beda Redell,* Upplandsgatan 28.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Inbjudningen till Guds rike. — Om I bedjen. IV. — Äldste Tu och den stulna församlingskassan. — Från redaktion och expedition. — Från Missionärerna. — Från när och fjärran. — Annonser.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1923.

N:r 16. ÅRG. 28. 5 NOV. 1923. PREN.-PRIS 2:25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Den över Josef Holmgren resta gravvården. Vid vården fru Elin Holmgren och hennes barn fru Karin Bring och löjtnant Charles Holmgren. Se sid. 209.

MISSIONSPSALM.

(Ur 1920 års psalmboksförslag.)

I makt utan like
är Herren vår Gud:
All skapelsens rike
förkunnar hans bud,
se, stjärnorna tända
för honom sin brand,
och blomstren uppsända
Hans lov i all' land!
Så människovärlden skall komma en gång
och blanda sitt jubel med änglars sång
kring Människosonen. Halleluja!

I folk, som än saknen
Guds frälsande ord,
I hedningar, vaknen!
Guds kärlek är spord.
Hör, kallelsen ljuder
i dödsskuggans natt!
Han eder ock bjuder
sin himmelska skatt.
Stån upp och gån fram inför levande Gud,
att klädas i skinande bröllopsskrud
och dela hans glädje! Halleluja!

Din landsflykt skall ändas,
du Abrahams säd.
Ditt hopp börjar tändas,
av hjärtat dig gläd!
Se, Herren vill kalla
dig ännu vid namn,
ja, än får du falla
i Frälsarens famn!
I skingrade stammar av Israels hus,
församlens och sjungen till harpors brus:
Vi funnit Messias, Halleluja!

Kring jorden skall höras,
att Herren är Gud,
till trälarna föras
förlossningens bud.
Bland folken skall talas
Guds härliga råd,
all världen hugsvalas
av frälsningens nåd.
Se, då är fullbordat, vad Herren har sagt,
och honom sker ära och lov och makt
i evighet. Amen. Halleluja!

PAUL NILSSON.

HEDENDOM.*

Det är en underlig känsla, som griper en, när man första gången står ansikte mot ansikte med hedendomen.

I det ordet inbegriper jag icke den moderna religionslöshet, som präglar t. ex. en söndagsarbetande och söndagsförlustande storstad i den gamla kristna världen, och som falskeligen benämnes »modern hedendom». Hedendomen är icke religionslöshet. Den är ofta raka motsatsen till materialism och de andliga värdenas förnekelse.

Nej, hedendom är icke religionslöshet, men den är religion, stadd på villovägar. Den är icke materialism, men den är andens nödrop ut i det tomma intet eller andens tillbedjan inför makter, som föra själen på skumma och skräckinjagande vägar ned i köttets herravälde. Kanske får man aldrig eller åtminstone sällan ett så starkt intryck av *det andliga livets realiteter*, som då man står mitt i hedendomen.

När man nalkas det stora Indien genom Brittiska rikets sköna kronkoloni Ceylon, ser man ju genast spår av hedendom, fast visst icke så påfallande som i Indien. De buddhistiska singaleserna bära ej några särskilda tecken på sig, men när en tamul uppenbarar sig, bär han gärna på sin panna och, om det skall

---

*I sin intressanta bok: »Till Österland» har förf., fru Elin Silén, nedskrivit sina omedelbara, mäktiga intryck av vad verklig hedendom är. Vi införa här nedan den livfulla och högst läsvärda skildringen.

vara riktigt väl, även på sitt bröst och sina armar tre vita vågräta streck, vilket betecknar honom som dyrkare av Siva, eller ett rött lodrätt streck mellan två vita, om han är en Vishnudyrkare. Det påminner en, kanske genom kontrastverkan, om de ett hundrafyrtiofyra tusen tecknade, som man i sin barndom med häpnad hörde uppräknas på Alla helgons dag. Hedningen är icke rädd, utan trygg och stolt att bära sin Guds tecken.

Men sådant och mera till, såsom amuletter och böneradband, snören och hudristningar, ser man dock på med ett visst turistartat intresse. Det är intressant, det är kuriöst — och sedan ingenting vidare.

Men kommer man in i ett hednatempel, då viker turistintresset. Ingen kristen kan väl stå i ett hednatempel utan att känna sig skakad i sitt innersta.

Första erfarenheten härav mötte mig där uppe i Kandy i Den heliga tandens tempel, där hela atmosfären lade en sällsam beklämning över själen och tempelmusiken skar in och skorrade så, att det kväljande minnet därav ännu alltjämt dyker upp då och då och rör upp själens djup på ett underligt skrämmande och betvingande sätt.

Men huru mycket starkare och mera förtätat blev ej detta intryck i själva Indien!

Musiken bara, musiken, som utfördes vid besvärjande av onda andar eller av pesten — den senare anses väl närmast som en art av de förra —, den förföljde mig, var jag gick och stod och for i Indiens land städse med samma oförklarligt kuvande makt i sitt väsen. Den indiska musiken ljuder alltid för oss västerlänningar enformig i fråga om melodi och lös i sin rytm. Den börjar utan något, som vi kalla början, och slutar utan slut, helt tvärt och oförmedlat mitt i en sats eller tongång. Men det jag ville kalla hednamusiken, den är av ändå sällsammare slag. Jag minns en natt i Madura. Det var omöjligt att sova för alla de ljud, som hördes från flere hus i missionscompoundens närhet, där pesten härjade. Man trummade oavlåtligt på sina avlånga trummor och blåste därtill på flöjt — entonigt. Jag satte mig med klockan i hand och hörde, hur man borrade med en enda ton i mer än trettio minuter. Till sist var det, som man fått ett knivblad i ryggraden. Den enda tonen skar sig in igenom en, tills man tyckte, att hela ens själs sammanhang upplöstes. Det var väl också det, som var meningen.

Men när en människa, som *icke* tror på alla de besvärjelseformer, som åtföljа denna underliga musik, kan känna det på detta sätt, vilken snärjande och förlamande makt skola de ej utöva över dem, de tusenden, de millioner, som *tro* på dem.

Mäktigast möter en hedendomen dock i det tempel, som utgör hela Sydindiens stolthet och en av de största sevärdheter i hela Indien: Maduras stora Minatchi-tempel. I Nordindien börjar hedendomen, i detta fall hinduismen, att förete åtskilliga tecken på försvagande och förvittring, men här i Sydindien lever den stark och målmedveten, och dess starkaste borg och fäste är just detta tempel, helgat åt Sivas gemål Minatchi, den fiskögda gudinnan, den kvinnliga skönhetens och trohetens symbol.

Det är ett byggnadsföretag av verkligt gigantiska proportioner. Vissa delar äro utomordentligt gamla, men större delen uppfördes av en furste, som regerade samtidigt med Gustaf II Adolf. Väldiga resa sig dess åtta torn, som förbundna med murar, omrama en ofantlig yta. När man står nedanför ett av dessa torn och ser det betäckt med skulpturer, tusentals fristående figurer i mer än människostorlek, alla olika varandra, alla återgivande en guds eller hjältes drag, då svindlar det för ens ögon, och man gripes av ett slags häpen beundran. De åtta höga tornen äro så på alla sina fyra, mot toppen avsmalnande sidor klädda med figurer, medan ett nionde och lägre, som inne på den centrala tempelplatsen välver sig över de förnämligaste av alla gudabilderna, är överdraget med plåtar av rent guld.

När man från den av människor och köpenskap vimlande gatan kommer in i

templet, tycker man, att hela gatuvimlet och sorlet trängt med dit in. Det är den ena stora hallen efter den andra fulla med månglare, som köpa och sälja. Från början har väl meningen varit, att de fromma, som kommit för att tillbedja, skulle kunna fylla sitt behov av frukt, olja, blommor, sötsaker, röd och gul färg till offergärder, men nu finnas där väldiga staplar med tyger och därtill skräddare, som sitta och sy på sina maskiner, massor av glas- och ler- och metallvaror, avgudabilder och radband, speglar och väckarur. Sorlet från köpare och säljare ger ingen marknad efter. Ovillkorligt kommer man att tänka på Honom, som rensade Jerusalems tempelgård från dem, som köpte och sålde och gjorde Faderns bönehus till en rövarekula. Var helst ett hus är rest till Den Eviges dyrkan, är dock en helig ort. Icke ens i ett hednatempel finner man sig i, att det förvandlas till ett marknadstorg.

Förgårdarna liksom tempelhallarna äro upplysta av elektriskt ljus, inmonterat i obeskrivligt banal och tarvlig armatur — det tar sig något ut, skall jag säga, mot sekelgamla, svartnade valv och utsökta stensniderier. Templet är det enda hus i hela Madura, som har elektrisk belysning. Men så har det också råd att bestå sig den lyxen. Värdet av de trognas offergärder lär årligen belöpa sig till omkring 50,000 pund sterling, och templets jordagods och affärer äro så vidlyftiga, att de omhänderhavas av ej mindre än 6 »managers», överförvaltare.

Men vi gå skyndsamt längre in för att finna templets helgedomar. Överallt möter blicken massor av intressanta ting. Konsthistorikern skulle falla ur den ena förtjusningen i den andra vid att se oändligt skilda och skiftande religionsformer och kultiska bruk representerade i var vrå av detta jättestora tempel. Med en liten ilning av fröjd ser man en avläggare av Bodhiträdet, Buddhas heliga träd, under vilket han vann upplysning. Med avboler för den mest förgrovade uppfattsmak och blygsel varseblir man råa symning av det gudomligas närvaro i vardandets mystär.

Den ena tempelgården avlöser den andra, och en god portion helighet förvärvas genom att gå runt dem alla ett visst antal gånger. Heliga dammar, långa pelargångar, skumma valv och väldiga tempelsalar, vart blicken når. En enda sal uppbäres av jämt 1,000 pelare, alla rikt skulpterade, var och en uthuggen ur ett enda klippblock, en s. k. monolit. Taket är svart av ålder och tycks ha något att säga om allt, som i sekler försiggått under dess valv.

Stora granna elefanter stå och vifta med öronen och tugga på sockerrör. De äro stålliga dragare till de väldiga gudavagnar, som stå i templets garage och med sina kolossala trähjul av uråldrigaste typ och sina mera än armstjocka bastrep se ut att härstamma från hedenhös — och det göra de ju också.

Allt det här är utomordentligt intressant. Men hela tiden går man med en underliggande, halvt omedveten fråga: *men var finns hedendomen i allt detta?* Det är den jag vill komma på spåren.

Där står den jättehöga, guldbeslagna flaggstången, från vilken signaler givas om heliga stunder och tider, vilka synas över hela staden. Där ligger en underskön damm, kallad »Den Gyllene Liljans damm» — indierna kunna hitta på förtjusande namn, inte sant? — där heliga lotusblommor förr brett ut sina skära kalkar och där nu endast braminer ha rätt att bada. Dess väggar äro av marmor, på den ena sidan står en bur av genombruten vit marmor i utsökt arbete, därifrån Madurarikets furstinnor i gångna tider kunde i fackiornas sken skåda ut över festliga ceremonier vid denna heliga damm. Runt om densamma löpa svala pelargångar, där guruer, lärare, sitta här och var, omgivna av grupper av lärjungar, som de undervisa i den heliga uråldriga Vedan och i Manus mångtusenhövdade lag.

(Forts.)

MINNESHÖGTIDEN VID JOSEF HOLMGRENS GRAV.

Å Lindesbergs norra kyrkogård avtäcktes söndagen den 28:de dennes en minnesvård över Svenska missionens i Kina förste sekreterare, Josef Holmgren, som avled 1911.

Den högtidliga akten ägde rum kl. 2, då släktingar och vänner till den avlidne samlades kring minnesvården.

Sedan Ps. 187: vv. 1—3 »I hoppet sig min frälsta själ förnöjer» avsjungits framträdde missionär August Berg och tolkade i korta ordalag den avlidnes livsgärning, bjöd täckelset från stenen falla och överlämnade densamma åt de efterlämnade närmaste, samt nedlade från de vänner, som reste vården, en vacker krans av stora, vita krysanthemum, försedd med vita band. Å dessa band stodo: »Se, där komma de fjärran ifrån, ja, somliga ock från Sinéernas land.» samt: »I tacksam hågkomst bevaras ditt minne av efterlevande vänner.» Sedan missionsföreningens sångkör sjungit en sång framträdde kyrkoherde Dofsén och påminte om den vackra augustiafton för tolv år sedan då han vigde Josef Holmgrens stoft åt jorden. Han hade då utgått i sitt tal från Frälsarens ord till Petrus: »när du var yngre, omgjordade du dig själv och gick vart du ville etc. Han talade om arbetsperioden och om liknande perioder, då man nödgas gå »dit man icke ville», men hurusom Gud giver sin nåd och kraft till den ena såväl som till den andra, då man har sitt fäste i hamn.

Överingenjör *K. G. Magnusson* framförde därefter i ett hjärtevarmt anförande Kommitténs för Svenska Missionen i Kina tack för den avlidnes nära tjugofemåriga verksamhet och nedlade från densamma en vacker krans försedd med blågula band. På det ena av dessa stodo orden: »deras gärningar följa dem efter.» på det andra: »från Kommittén för Svenska Missionen i Kina.»

Till sist frambar missionsdirektor *Erik Folke* ett av mycken personlig känsla uppburet tack för vad den avlidne under sin arbetsdag varit för honom personligen, för missionsarbetet i Kina och för missionsförsamlingen i hemlandet.

Sedan kören avsjungit ännu en sång, hembar löjtnant Charles Holmgren, en av den avlidnes söner, sitt och de sinas tack samt nedlade, även han, en vacker krans på graven, de tvenne sista verserna på psalmen 477 avsjöngos och högtidligheten var slut. Gravstenen, utförd i rödbrun granit, bar på den slipade mittelovalen följande inskrift:

JOSEF HOLMGREN

* 1856 † 1911

Svenska Missionens i Kina förste sekreterare.

Joh. 12: 26.

samt underst dessa orden:

Vänner reste vården.

Kl. 8 på aftonen samlades en stor skara till en minnesgudstjänst i missionskyrkan. Densamma inleddes av pastor Sannfrid, varefter missionsdirektor Folke och missionär Berg var för sig ytterligare framdrogo några livsbilder från Josef Holmgrens verksamhet och med erfarenhetsrön från missionsfältet bestyrkte hurusom hans insats i missionsarbetet burit och alltjämt bar rika frukter. Även vid detta tillfälle förhöjde sångkören genom vacker sång den anslående högtidligheten.

Den rättfärdiges minne förbliver i välsignelse.

August Berg.

Till alla min käre Josefs minnesgoda vänner, som rest en vård över hans grav beder jag att få framföra mitt varma och vördsamma tack.

Elin Holmgren.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Maria Pettersson 50 år.

Den 17 november fyller fröken *Maria Pettersson* 50 år.

Fröken Pettersson, utreste första gången till Kina hösten 1896 och ankom till Shanghai d. 20 okt. nyssnämnda år.

Vår systers första arbetsperiod i Kina blev ej långvarig. Redan år 1900 måste hon på grund av boxareuppproret fly till kusten. Denna flykt, som ägde rum under den brännheta sommaren, var synnerligen äventyrlig och full av de största livsfaror. Jämte sina kamrater, fröknarne Emma Andersson och Sigrid Engström, undgick hon med knapp nöd och som genom ett under boxarnes händer. Denna flykt är skildrad i den på S. M. K:s förlag utgivna lilla skriften: »Flykten».

Härefter följde så en kort vila i hemlandet varefter fröken P. i aug. 1902 för andra gången återvände till sitt arbetsfält.

Här var hon nu verksam på stationen Sinanhsien i Honan ända till våren 1914, då hon reste till hemlandet för en synnerligen välbehövlig vila. I september 1915 återvände hon för tredje gången till sitt arbetsfält. Den som skriver desa rader minnes livligt hennes avskedsord vid utresan: »Du gör mitt mörker ljust». De församlade missionsvännerna tänkte helt visst, att mörkret som vår syster tänkte på bestod i de svårigheter, som nu lågo framför. Men så var ej fallet. Hennes »mörker» hade varit en pinande farhåga, att hon, på grund av det då rådande krigstillståndet, ej skulle kunna få återgå till sitt kära arbetsfält.

Maria Pettersson på resa.

I Sinanhsien, där fröken P. alltjämt är verksam, har hon, jämte annat missionsarbete, upptagit räddningsarbete bland barn. På ett underbart sätt har Gud välsignat detta verk och haft omsorg om det. Från mycket ringa förhållanden har det nu utvecklats så att ett präktigt hus kunnat uppföras, i vilket omkring 150 skyddslingar vårdas. Detta självuppoffrande arbete har fått det varmaste beröm av såväl kineser som utländska resenärer, vilka varit i tillfälle att lära känna det. Säkert vilja många med oss i tacksamhet och förbön ihågkomma vår syster på hennes högtidsdag.

N. H—n.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Till S. L:s läsare och vänner.

Då jag nu, från och med detta nummer, återupptar mitt arbete i tidningen, ber jag att få uttala mitt hjärtliga tack till dem, missionsföreståndare *Erik Folke* och kand. *G. A. Österberg*, vilka alltsedan juni månad jämte sina övriga under min sjukdom ökade arbetsbördor även haft omsorgen om tidningens redigering.

Det är med ödmjuk och innerlig tacksamhet till Gud, jag nu kan meddela, att Herren i sin oändliga nåd behagat så återställa och stärka hälsa och krafter att jag, om än med en viss begränsning och försiktighet, åter kan få börja deltaga i det dyrbara missionsarbetet. Det är en förunderlig erfarenhet, att ha stått liksom inför dödens portar och sedan åter bliva förd ut till livet. Men det känns icke blott som en förunderlig nåd. Det är ock ett förökat ansvar förknippat därmed. På samma gång jag innerligt tackar var och en, som under denna tid burit mig i förbön, ber jag att allt framgent få förbliva innesluten i sådan förbön att min ringa tjänst må bliva Herren tacknämlig och Honom till ära.

Eder i Herren förbundne

Nath. Högman.

*

Läget i Kina.

Läget i Kina synes bli alltmer förvirrat och oroväckande, och huvudstaden i provinsen, Hunan, Changsha, har blivit bombarderad under de kinesiska inbördesstriderna. I denna stad ha många missionssällskap sin verksamhet, bland dem även Svenska Kyrkan. Kyrkans missionsverksamhet i Changsha fortgår under samarbete med K. F. U. K. Då staden bombarderades befunno sig därstädes fröknarna Wikander och Stenfeldt samt ingenjör Öhman med familj, den senare anställd i Kyrkans mission och egentligen stationerad i Taohualuen, en plats icke långt ifrån Changsha. Den av kyrkans mission i Taohualuen upprättade högskolan skulle den 18 sept. börjat en ny termin, och ett 70-tal inträdessökande hade anmält sig. Men på grund av oroligheterna hade ingen av dem kunnat infinna sig till prövningarna. Den amerikanska mission, som bedrives i Changsha, är en s. k. universitetsmission, ett dotteruniversitet till det bebekanta Yale-universitetet i U. S. A. Amerikanarna ha också omedelbart ingripit genom att sända en amerikansk kanonbåt till Changsha med order att besvara eld, som riktas mot amerikanska undersåtars egendom.

Från den avlägsna provinsen Ost-Turkestan komma också oroväckande underrättelser. Den kristendomsfientlige guvernören därstädes har lagt svåra hinder i vägen för missionsverksamheten, låtit fängsla och piska de kristna, fråntagit dem deras egendom samt påbjudit den svenska missionen därstädes att upphöra med sin verksamhet i kapell, skolor och sjukhus. Centralregeringen i Peking synes stå fullständigt hjälplös gentemot guvernörernas godtycke, särskilt i de avlägset liggande provinserna.

Men icke blott dessa lokala utbrott giva vid handen lägets allvar. Det är åtskilliga tecken, som tyda på, att den alltmer utbredda laglöshetens onda makter skola få ett allt större grepp över Kinas folk. Måhända står missionen inför ytterst allvarliga händelser. En liten inblick i det mullvadsarbete, som bedrives, får man av följande utdrag ur ett enskilt brev från fröken Maria Pettersson, dat. Sinanhsien den 18 sept. 1923:

»Härute är det nu ganska oroligt. Av inneliggande flygskrift framgår, att folket är lätt att förvilla. En löjtnant, som är troende, sade just i dag, att det är nödvändigt undertrycka denna rörelse, vilken hotar att utveckla sig till något liknande boxarrörelsen. Vi torde stå inför svåra dagar. Upprepade jordstötar på ett flertal olika platser, snöfall i provinsen Chihli två finger djupt etc. stärker folkets tro på de uppklistrade plakatens utsago. Herren give oss nåd och visdom denna tid! Folket grå-

ter av skrämsel, och rövarna fylka sig kring sina ledare.»

Fröken Pettersson, som mitt i all denna oro tappert kämpar och står där med sitt stora ansvar för sitt barnhem, avslutar sitt brev med följande ord: »Vi äro nöjda, trygga och lyckliga i vårt arbete.»

Vi våga förvisso tro, att missionens alla förebedjande vänner, då de få del av dessa underrättelser, på ett allvarligt sätt skola bära dem fram i bön inför Gud.

*

Höstens missionsresor.

Missionär och fru *Aug. Berg* ha under de tidiga höstmånaderna rest huvudsakligen i Småland och Västergötland. Under största delen av november månad kommer missionär *August Berg* att resa *i Skåne.*

Missionär *Axel Hahne* befinner sig f. n. på en missionsresa i Närke och kommer i slutet av nov. och början av dec. att göra en resa i Östra härad i Småland.

Fröken *Maria Nylin* befinner sig för L. M. F:s räkning på en mycket krävande resa, som omspänner stora delar av södra Sverige.

Missionär och fru *Carlén* ha varit verksamma i Västergötland och ämna därjämte besöka även Skåne och Dalarne.

Fröken *Estrid Sjöström,* vars krafter glädjande nog betydligt stärkts, har gjort åtskilliga missionsresor i sin hemprovins.

Kand. *Österberg* kommer bl. a. att leda en bibelstudiekurs i Fryeled.

Missionsföreståndare *E. Folke* reser i början av dec. till Skellefteå och andra platser i Norrland.

Låt oss i bön ihågkomma alla dessa resor.

*

Meddelande.

Från rektor *Rinman* och missionär *Lindén,* vilka som bekant tillsammans befinna sig på en studieresa i Amerika, har meddelande ingått, att de lyckligt och väl framkommit till sin bestämmelseort. Missionär Lindén studerar under oktober månad vid »Biblical Seminary» i New York. Oktobermånadens schema omfattade så intressanta och högaktuella ämnen, att våra resenärer funno det vara en synnerlig förmån, att br. L. begagnade detta tillfälle. Rektor R. säger, att han funnit Biblical Seminary vara en utomordentligt välskött anstalt, och att han knappast kan tänka sig ett gynnsammare tillfälle att studera de för oss mest vitala nutidsproblemen. Vidare meddelar rektor R., att efter oktober månads slut de båda tillsammans ämna fortsätta resan väster ut till Chicago.

Ett svårt slag drabbade broder Lindén strax efter framkomsten till New York, då han genom telegram erhöll underrättelse om, att hans åldriga fader fått sluta sina dagar. Därom mera på annat ställe i tidningen.

*

Missionärer, som behöva förbön.

Flera av våra missionärer äro klena till sin hälsa och i ett särskilt behov av missionsvännernas förböner. I brev dat. d. 13 aug. skriver missionär Sandberg att fröken *Elna Gunnardo* sista tiden varit så klen, att de t. o. m. ett par gånger trott, att slutet var nära. Då han skrev, var hon litet bättre men alltjämt mycket svag.

Fru *Ida Ringberg,* som en tid varit avsidestagen i sjukdom och erhållit vila och vård å C. I. M:s sjukhem på den kända sanatorieorten Kuling, är nu så mycket bättre, att hon hade hopp om att komma hem till jul.

Missionär *Richard Anderson,* som nu är på hemresa, behöver alltjämt bäras i bön inför Gud, ty han är ännu mycket klen.

Fröken *Maria Hultkrantz,* som f. n. vistas i sitt hem, är ej heller stark. Likaså är fröken *Agnes Forssberg* alltjämt mycket klen och svag.

Vi innesluta alla dessa våra sjuka och svaga syskon i missionsvännernas trogna förböner.

*

Familjen Josef Olsson.

Missionär *Josef Olsson* med familj befinner sig fortfarande i U. S. A. Han har i staden Providence tagit anställning som pastor i två svenska församlingar och bedriver samtidigt studier vid Browns uni-

versitet. På samma gång han säger sig längta ut till Kina, är han viss om, att Guds plan för honom under ännu åtminstone två eller tre år är i Amerika.

*

Julkalendern.

Vi bedja att få fästa uppmärksamheten vid årets julkalender. Den kommer i år i ett betydligt prydligare skick än någonsin. Den är tryckt på fint glättat papper, rikt illustrerad och försedd med kolorerad försättsplansch. Även formatet är större. Innehållet ansluter sig till en genomgående tankegång och är infört under vissa stora avdelningsrubriker. Vi stå i särskild tacksamhetsskuld till rektor J. Rinman, som redoboget skyndade till vår hjälp och åtog sig redigeringen. Fastän kalendern i år framträder i detta större och prydligare format, har likväl ingen prisförändring vidtagits, utan är detta detsamma som fjolårets: kart. 2: 25, häft. 1: 75. Vi hoppas, att våra vänner och medhjälpare skola finna denna kalender vara lättsåld, så att dess budskap må få nå ut icke blott till de gamla hemmen utan till många nya.

*

"Om I bedjen" —.

De artiklar, som varit införda under denna rubrik i några föregående nummer, hava till förf. *James H. Mac Conkey.* De bliva inom kort tillgängliga i en särskild liten broschyr som kan erhållas från S. M. K:s Exp. till ett pris av 15 öre med 25 % rabatt då minst 10 ex. samtidigt rekvireras.

---

†

Hemgången missionsvän.

Som på annat ställe i detta nummer antytts, har missionär Lindéns fader, hemmansägaren C. A. Andersson, den 29 sept. avsomnat. Missionär Lindén, som mottog denna underrättelse i New York, skriver följande: »Underrättelsen kom så oväntat, och jag kände det nog så svårt att ej få vara hemma hos far, då han dog, eller vara med på hans begravning. Han har ju sista året varit klen men kände sig sista tiden jag var hemma mycket bättre och såg ut att vara mycket bättre. Ingen anade därför, då jag reste, att jag ej skulle få se honom mera här nere. Han skjutsade mig till stationen, och jag glömmer aldrig hans sista ord till mig där. Stämman var skälvande av rörelse, som den var, då han gav mig minnesordet vid min avskiljning. Så sade han: 'Adjö, Martin. Gud vare med oss!', och vände så gråtande om för att resa hem.»

Denna vår vördade hemgångne vän var en man av äkta småländskt kärnvirke både andligen och fysiskt. Genom en otrolig idoghet hade han förvärvat sig sitt lilla hemman. Under gudsfruktan och ödmjukhet hade han där bakom plog och harv förrättat sin andliga tempeltjänst, och det blev honom även förunnat att få giva åt Herren ett offer, som var och kändes som ett verkligt offer, det nämligen, då sonen Martin gavs åt Herrens verk i Kina. Den, som skriver dessa rader, skall aldrig glömma den gripande stund, då den gamle fadern vid sonen Martins avskiljning till missionär i Vetlanda djupt gripen och skälvande av rörelse trädde fram för att inför den samlade menigheten bjuda sin son farväl och giva honom ett minnesord. Där stod han, den gamle, senige odalmannen. Någon talets man var han inte, men stilla och mäktigt kommo över hans läppar orden: »Se, jag är med eder alla dagar...» Slutet av versen orkade han inte få fram utan brast i högljudd gråt. Sådana stunder glömmer man inte lätt. De äro de heliga offerstunderna i missionens heliga offertjänst. De äro smärtestunder men i ännu högre grad glädjestunder, ty vi få då uppleva något av det oändligt stora, som ligger i det ordet: »Så älskade Gud världen, att han gav...»

När vår hemgångne vän i den salighetens värld, dit han gått, ser tillbaka på nyssnämnda och andra offerstunder i sitt liv, skall han månne icke då se, såsom han aldrig kunde det härnere, att dessa stunder voro hans jordelivs största nådesgåvor från Gud.

Vi anbefalla dem, som stå sörjande vid hans bår, särskilt sonen Martin, i missionsvännernas förböner. *N. H—n.*

FRÅN MISSIONÄRERNA

Resebrev.

Kära Vänner!

Innan jag når resans mål ville jag sända eder alla ett hjärtligt »tack för hemma»! När tanken går till alla dem, som jag står i tacksamhetsskuld till för all kärleksfull uppmuntran, allt som gjort min hemvistelse sådan, att den i minnet framstår som en den lyckligaste högtid och fest, då kommer från hjärtat den bönen: »Gud välsigne var och en!»

Den 3 juli kom jag till Newyork, U. S. A., och den 23 aug. reste jag från Vancouver, Canada. Många platser fick jag besöka, och liksom i Sverige fick jag tala om missionen inom olika samfund och grupper, t. ex. Lutherska kyrkan, Missionsförbundet, Frikyrkan, Baptistsamfundet, Frälsningsarmén samt i hem, skola, tält och park. Den hjärtlighet varmed främlingen mottogs och välkomnades såsom »vår missionärinna» visar hur missionen är älskad inom de olika kyrkorna. Efter föredraget komma unga och gamla för att »skaka hand» och önska Guds välsignelse o. s. v. (Ej underligt att svenskamerikanerna tycka det är stelt, då de komma till ett möte hemma i Sverige, där främlingen får komma och gå utan att någon säger ett enda ord till honom!)

Genom tidningarna veta ni om den oerhörda katastrof, som på ½ minut omstörtade Yokohama och satte hela staden i brand. Vi hade beräknat gå i land där och se på staden, så är det bara Guds nådefulla ledning att vi ej voro där just den dagen. Vi kände dock starka rullningar i havet, och det förvånade oss, ty havet låg stilla. På söndagsmorgonen fingo vi veta orsaken: jordbävningen. På 48 tim. var det över 700 stötar, så båten gick sakta och låg stilla några tim. för att avvakta, om vi skulle kunna gå dit. Jordbävningen inträffade några min. före 12 lördag middag (1 sept.), och vi kommo på måndagsmorgonen. Redan kvällen innan kunde vi se den väldiga röken, och där vi lågo ett stycke utanför hamnen kunde vi också se eldmassorna. Även Tokios brand kunde ses. På livräddningsbåtar fördes 1,400 flyktingar upp på vår båt. Nästan alla skadade av instörtade hus eller brända av elden. Många så svårt skadade, att de måste bäras på bår. Det såg hemskt ut, ty småbåtarna och trapporna vid sidan av båten gungade väldigt.

Utom skeppsläkaren var det två missionsläkare ombord, och dessa tre samt sjuksköterskor fingo mycket arbete. Flyktingarna voro så gott som nakna, varför passagerarna plockade ihop kläder och skodon, som utdelades.

Vilken predikan är ej förkunnad gång efter annan genom de jordbävningar, som vår generation fått uppleva! Tillropa de oss ej maningen: »Bered dig att möta din Gud!»

I Shanghai sökte jag upp den skola, där den blinde Liu, som jag förut skrivit om, vistats sedan förra året. Han hade dött i vintras och jag ville ha underrättelser om hans sjukdom och död. Det var lungsot. Han hade varit klen då han kom, så det var endast en termin han deltog i skolan. Men han var så omtyckt att lärare och kamrater betalade sjukvård, begravning och en gravsten för 20 dollar. En minnesgudstjänst firades också i kyrkan.

Hankow den 17:de. För att hinna till bröllopet på Kikung i morgon måste jag resa med nattåget. Har därför haft en ansträngande dag för att hinna med allt. Så mycken nöd och fattigdom bara man kommer till »kinesstaden». Till min förvåning har jag sett att småflickornas fötter ännu bindas i somliga fall. Det trodde jag var bortlagt i sådana städer som Shanghai och Hankow, efter allt vad tidningarna berättat om det.

Det arma Kina synes lida värre än någonsin av de inbördes striderna. Missionärer ha dödats sista månaden och osäkerheten för utländska resande på tåg och båtar är stor.

»I som skolen ropa till Herren, given eder ingen ro.» Jes. 62: 6.

Hjärtliga hälsningar till alla från

Eder tillgivna

Ingeborg Ackzell.

På båt Shanghai—Hankow d. 15 sept. 1923.

"Se, jag är med eder alla dagar."

Med dessa ord fingo vi börja det nya året 1923. Dylika löften bliva dyrbarare för varje år som går, ty det tyckes som om förhållandena blevo allt mer osäkra. De onda och laglösa tyckas bli ondare och djärvare. Lag och myndighet står maktlös och det förefaller, som ginge man på en vulkan. Det är gott att ha Herrens ord, Herrens löften, ja Herren själv, som är med alla dagar.

Vi började året med bibelklasser för män och kvinnor; männens pågick tio dagar, med 35 deltagare; kvinnornas pågick 14 dagar, med några och tio deltagare. Bibelklassarbete är mycket tacksamt. Alla äro så glada och tacksamma. Ämnet för kursen denna gång var: »Guds nåds översvinneliga rikedom», Ef. 2: 7. Vi försökte plocka fram ur Guds Ord något av denna nåds rikedom och syftet var, att deltagarna skulle med glädje »vandra värdigt den kallelse varmed de blivit kallade», Ef. 4: 1. Att »Kristi kärlek» skulle driva till heligt liv och villig tjänst.

Omedelbart efter bibelklassens slut reste vi ut med vårt stora präktiga predikotält. Vi började i staden Ch'ao-I. Där stannade vi åtta dagar. Bibelkvinnorna voro med i Ch'ao-I. De höllo möten för kvinnor i kapellet samt gjorde husbesök. Mycket folk kom till tältet, i synnerhet om kvällarna. Flera voro ständiga lyssnare. Vi fingo dock ej se någon direkt frukt. Men Guds Ord skall ej återkomma fåfängt.

Sedan under våren ha vi hållit till i byarna. Tre à fyra veckor i varje by. I en by utkastade flera familjer sina avgudar, och vi se några intresserade personer nu komma till våra söndagsgudstjänster i Tungchow. I en annan by togo några steget ut, trots mycket motstånd från släktingarna och byfolket. Intet kunde hindra dem från att hålla sig till Herren Jesus. Bäst som det var började en häftig feber rasa i byn och flera dogo. Naturligtvis var detta de gamla gudarnas straff över byn, därför att några av dess innevånare övergått till den utländska läran. Bitterhet och förföljelse blev nu de vunnas lott från byfolkets sida, och vem som avgår med segern ha vi ännu ej sett. Vi hoppas och tro, att Herren skall ge de sina kraft att gå segrande igenom. Ett är dock säkert, fienden är vaksam och verksam, så att fångarna ej skola slippa ut och om någon vågar sig över gränsen, så är det intet annat än Guds kraft som kan uppehålla och bevara. Vi tacka Gud för detta tält och för de bröder som verka där, men det är anfallskrig och kräver hela vapenrustningen och därtill under all åkallan och bön i Anden alltid bedjande, vakande med all ihärdighet». Måtte detta ej bli försummat!

Predikotältet i Tungchowfu. Missionär N. Svensson t. h. på bilden. Foto O. Svensson.

Bibelkvinnorna ha, utom arbetet i täl-

tet, vissa dagar även rest omkring i byarna för att hjälpa de troende kvinnorna att läsa. Fru Kao höll en 14 dagars bibelkurs för kvinnor i Tungkwan med 15 deltagare, hon reste också omkring i hela södra distriktet en tid och kom hem glad över det vänliga mottagande hon fått röna. Fröken Hanna Wang gjorde sin första utflykt på egen hand under våren. Hon var i byn Ma tsuen i Äldste Yangs hem två veckor. I bibelkvinnans sällskap gjordes en hel del bybesök under tiden. Fröken Wang har även gjort mycket husbesök i Tungchow stad under våren och har, av allt att döma, känt sig mycket uppmuntrad.

Den 1 april hölls vårens första stormöte i Tungkwan. Vi utlänningar, stora och små från Tungchow, voro alla där. Hade även glädjen ha br. C. Blom hos oss under en del av söndagen. Br. Blom fick under söndagen predika två gånger för fullt hus. Det var påsk och vår Frälsares död och uppståndelse var ämnet för båda predikningarna, som med spänd uppmärksamhet åhördes. Det myckna arbete som vilar på vår föreståndare gjorde att han redan på söndagseftermiddagen måste i hällregnet resa över Gula floden och köra halva natten för att komma tillbaka till Yün cheng i tid för att fylla sin lärarebefattning.

Som vårt stormöte i Hua Yin skulle hållas följande söndag så stannade vi den veckan kvar i Tungkwan. Min hustru och bibelkvinnan Hsü begagnade tiden med att besöka de troende såväl utom som inom staden. Det är omkring 15,000 soldater i Tungkwan nu. Två divisioner ha där sina högkvarter. Varje litet krypin, såväl som alla större lokaler äro fyllda med soldater. Som en pest tränga de in över allt. Här är ett härligt tillfälle till soldatmissions bedrivande, om lämpliga lägenheter och krafter kunde anskaffas. Till denna stad skola vi flytta denna höst. Vi äro tacksamma för våra vänners förböner för oss, att Gud må bereda allt både vad lägenheter beträffar för oss, såväl som för verksamheten. Som detta är det pass där alla missionärer i hela nordvästra Kina resa igenom, blir det ganska mycket gästemottagning, i synnerhet som värdshusen äro så fyllda med soldater att det är nästan omöjligt att finna natthärbärge för resande.

Sedan mötet i Hua Yin var över reste vi hem igen till Tungchow och de följande söndagarna hade vi stormöten i Ch'ao-I, Lungchi och Chin-ch'eng. Sedan hölls den vanliga tiodagarsdopklassen före stormötet i Tungchow. Vid mötet den 6 maj upptogo vi genom dopet till församlingsgemenskap tio män och sex kvinnor. Till detta möte hade vi glädjen få hjälp av br. D. Landin från Yüncheng samt en av de i vår från seminariet utgående eleverna. Herren gav mycken kraft åt sina tjänare, så att vi fingo rikt välsignade möten. Särskilt blev en församlingsmedlem som ett par år varit avskild från deltagande i nattvarden välsignad. Det var också det sista tillfälle han hade, ty en mycket kort tid efter mötet insjuknade han och dog.

Ja, så skulle våra intresserade vänner varit med och hört på de nyomvändas vittnesbörd; vid det mötet ha alla tillfälle att tala om sina erfarenheter. Här talar en om huru han i sjukt tillstånd blev tagen och bortförd av rövare en natt. Huru han med händer och fötter bundna på ryggen blev inkastad i en grotta överlämnad att bli uppäten av vargar, enär rövarna ansågo att han ej kunde leva, så att de skulle kunna få någon lösen för honom. Vi fingo ock höra huru Gud hörde hans bön och skickade en man den vägen och räddade hans liv. En annan talade om, att han föll från en båt på floden och låg under båten en halv timme i fullt medvetande. Där bad han till Jesus, som han hört talas om, blev räddad, frälst och är nu döpt. En annan troende skulle besöka en släkting som var i rövarehänder. Då han kommit inom rövarnas dörrar, stängde de, och tänkte behålla även honom. Denne föll då på knä och började av alla krafter ropa till Jesus och inom några minuter öppnade rövarna dörrarna och han fick oskadd gå hem. Sådana och många andra voro vittnesbörden, som av-

gåvos och allas ansikten lyste av glädje och tacksamhet.

Gosskolan började omedelbart efter det kinesiska nyåret. Avslutades i slutet av maj. Vi hade 42 gossar under terminen. Våra båda lärare ha gjort ett gott arbete ej minst för gossarnas andliga väl. — Nödhjälp har utdelats både till troende och till andra behövande. Herren välsigne vad välsignas kan.

Tillgivnast i Herren
Nils Svensson.

TACKSÄGELSE- och BÖNEÄMNEN

Maria Pettersson, s. 210. Läget i Kina, s. 211. Höstens missionsresor, s. 212. Rektor Rinman och Martin Lindén, s. 212. De sjuka missionärerna, s. 212. För bibelklasser och tältpredikan, s. 215.

FRÅN NÄR och FJÄRRAN

Missionen i Syrien.

Rektorn för den Amerikanska högskolan i Beirut säger, att missionärernas oegennyttiga och uthålliga verksamhet i bistånedet av de lidande under de gångna åren har ej varit utan frukt. Många infödda syrier förklara, att de aldrig kunnat förstå kristendomens verkliga innebörd, förrän de fingo se dessa missionärer gå ibland de lidande, mätta de hungrande och vårda de sjuka. Då de därjämte förstå, att Amerika ej har några politiska planer ifråga om landet, vinna de amerikanska missionärerna förtroende överallt.

På många platser, där fiendskapen mot protestantiska missionärer förut varit så stor, att dessa ej ens kunnat få härbärge, bedja de nu, att missionen må sända arbetare för att öppna skolor och bygga kyrkor ibland dem. Alla sekter anhålla om missionärer och där finnas rika tillfällen att vinna inträde i samhällen och hem, som förut helt och hållet varit stängda för evangelium.

Inhemsk kristen kyrka i Afrika.

Sistl. juli sammanträdde i Lovedale det första synodalmötet inom den nya inhemska kyrkan i Sydafrika, bildad av medlemmar från flera presbyterianska missioner. Denna kyrka bär namnet Bantu Presbyterian Church of S. Africa.

Denna nya organisation är helt och hållet fristående från den allmänna presbyterianska kyrkan i Sydafrika. Medlemmarna i denna sistnämnda äro till största delen europeer. Rörande detta steg säger en afrikansk tidning: »Detta är något nytt i Sydafrikas kyrkoliv, och många komma att följa utvecklingen utav denna kyrka med det största intresse. Hurudant detta skall bli, kommer att till stor del bero på de infödda ledarnas visdom och de kristnas återhållsamhet, energi och kristliga ande. Det vilar på dessa våra bröder ett stort ansvar.»

Missionärernas adresser.

Th. och Sekine Sandberg,
Carl och Ethel Blom,
Frida Prytz,
David och Karin Landin,
Carl Bergqvist,
Emma Andersson, } Yüncheng, Sha. China.
Maria Björklund,
Carola Rudvall, } Ishih, Sha. China.
G. V. Wester, Puchowfu, Sha. China.
Judith Hultqvist,
Elna Lenell, } Ruichenghsien, Sha. China.
Anna Eriksson, Hanchenghsien, She. China.
Robert och Dagny Bergling, Hoyang, She. China.
Ingeborg Ackzell,
Hanna Wang, } Tungchowfu, She. China.
Hugo och Marie Linder, Pucheng, She. China.
Nils och Olga Svensson, Tungkwan, She. China.
Anna Janzon,
Ebba Burén,
Nath. och Elsa Engbäck, } Honanfu, Ho. China.
Malte och Ida Ringberg,
Johannes Aspberg,
Morris Bergling, } Mienchih, Ho. China.
Maria Pettersson,
Elna Gunnardo, } Sinanhsien, Ho. China.

I språkstudier:

Minnie Nicholson,
Lisa Gustafsson, } China Inland Mission, Shanghai. China.

I hemlandet:

Ang. och Ang:a Berg,
Henrik o. Hilma Tjäder,
Agnes Forsberg,
Fredrika Hallin,
Ossian Beinhoff,
Martin Lindén, } S. M. K:s expedition, Drottninggatan 55, Stockholm.
Oscar och Gerda Carlén, Stockholmsvägen 22, Mariestad.
Ester Berg, Hantverkaregatan 28, Stockholm.
Ester Jonsson, Järnvägsgatan 14, Nässjö.
Maria Hultkrantz, Björnö, Heljebol.
Maria Nylin, Hjärsta 471, Örebro.
Josef och Johanne Olsson, U. S. A.
Edith, Beinhoff, »

Litteraturanmälan.

Bland människor och gudar. Minnen och intryck från en missionsresa jorden runt av C. G. Lundin. B. M:s Bokförlags A.—B., Stockholm. 390 sid. Pris kart. 7: 50, häft. 6: 25.

En synnerligen imponerande reseskildring. Förf. visar sig vara en god iakttagare och äga en sund omdömesförmåga. Under sin resa mot Östern färdas han genom U. S. A., och vad han där iakttar särskilt under beröringen med det stora amerikanska baptistsamfundet är av icke ringa intresse. Författaren är en angenäm ciceron. Då han understundom berättar nog så utförligt, har detta det goda med sig, att skildringarna bli lättlästa och lämpade även för högläsning i syföreningar o. d.. Då förf. skildrar förhållandena i Kina, sådana han såg dem, är det en särskild värme över den skildringen. Den hand, som fört pennan, har ett ömt och förstående hjärta för all nöd, han ser, och han förstår att uppskatta kärleksgärningar, varhelst han möter dem. Då boken är skriven i samband med en inspektionsresa till Svenska Baptistmissionens fält, är det givet, att baptisternas mission erhållit det mest framstående rummet. Men även andra missioner besökas av resenären, varför man även får en totalbild av fältet i stort. På hemvägen besöker förf. Palestina, och bokens sista kapitel är ägnat åt de iakttagelser, han där gjort. Boken rekommenderas varmt.

N. H—n.

Över Pamir och Himalaya. Av Gottfrid Palmberg. Svenska missionsförbundets förlag, Stockholm. 64 sid. Pris 90 öre.

En gripande skildring av de oerhörda strapatser, som Missionsförbundets missionärer på sin resa hem från Kashgar genomgingo. En bok, som man ej tröttnar på utan med en icke ringa spänning läser från början till slut. *N. H—n.*

Framtidslandet i fjärran Östern. Av Oskar Terning. Svenska Missionsförbundets förlag. Stockholm. 128 sid. Pris 2 kr.

En god studiehandbok rörande kinesiska förhållanden, som särskilt kan rekommenderas till missionsstudiekretsar och ungdomsföreningar. *N. H—n.*

Seng Ming Tang. »Livskyrkan». En missionsbild från Kina. Av Joh. Sköld. Svenska Missionsförbundets förlag, Stockholm. 49 sid. Pris 75 öre.

Förf., den kände missionsveteranen, ger i denna bok en skildring av vad han kallar »ett nytt inhugg på hedendomens gamla fästen», och den kommer säkerligen särskilt av förf. vänner att läsas med intresse.

N. H—n.

Där bufflarna beta. Bilder från Kongo av Arvid Svärd, J. A. Lindblads förlag, Uppsala. 115 sid. Pris inb. kr 3: —, häft. kr. 2: —.

Missionär Arvid Svärd har redan skapat sig ett aktat namn som en livfull skildrare av missionsförhållanden. I föreliggande arbete har han givit det svenska missionsfolket en hel rad förtjänstfulla bilder från Kongo. Boken bör kunna lämpa sig även för högläsning i syföreningar.

N. H—n.

Indien. III. Missionsbilder för Sveriges ungdom av Ingrid Sandegren. Skriftserie av Lärarinnornas Missionsförening. 76 sid. Pris 75 öre.

En synnerligen värdefull liten india-bok har L. M. F. härmed satt i händerna på vårt svenska missionsfolk. Förf. är med Indiens förhållanden väl förtrogen. Skildringarna äro omväxlande och överskådliga. Boken prydes av ett flertal illustrationer. Då priset därtill kunnat sättas så lågt som till 75 öre, ett verkligt »förkrigspris», bör den kunna få en vidsträckt spridning icke blott inom L. M. F.-kretsar utan även ännu mera vidsträckta.

N. H—n.

Till Österland. En resebok av Elin Silén. Svenska Kyrkans Diakonisstyrelses bokförlag, Stockholm. 354 sid. Inbunden kr 7: 50.

Föreliggande arbete av den kända förf., fru Elin Silén, är ett resultat av hennes India-resa. Fru S:s författarskap är för väl känt för att behöva någon särskild rekommendation. Som resenär visar sig förf. vara en vaken iakttagare, som framförallt strävar efter att tränga in bakom tingens yttre skepnad. Ett prov på hennes utomordentliga skildringskonst finnes för övrigt i detta nummer i den ur ovannämnda bok införda artikeln »Hedendom».

N. H—n.

HANS STJÄRNA I ÖSTERN,

tjugonde årg., redigerad av Rektor *Joh. Rinman.* Rikt illustrerad. Kolorerad försättsplansch. Bidrag av Aug. Berg, E. Folke, Karl Fries, Fr. Hammarsten, Nath. Högman m. fl.

Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25.

Vid rekvisition av minst 5 ex. lämnas 25 % rab.

All behållning tillfaller missionen oavkortad.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 7 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, Kammakareg. 6, 1 tr., ö. g.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.

Fru *Elin Holmgren*, Fjellstedtska skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*, Grevtureg. 31, 1 tr.

Fröken *Tekla Lilljeqvist*, Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*, Äppelviken.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 3 tr.

Fröken *S. Storckenfeldt*, Engelbrektsgatan 6 a, 2 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Sibyllegatan 55—57, 2 tr.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.

Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under september 1923.

Allmänna missionsmedel.

1614. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 30: —
1615. Mal. 3: 10 5: 09
1616. Behålln. från en fest i Applaryds skola 23/9 33: —
1617. M. S., Åsensbruk, till missionärernas utresor 10: —
1619. K. M. A:s pensionsf. till A. Forssbergs underh. 75: —
1620. K. M. A. till d:o 50: —
1621. Daggryningen i K. M. A., till E. Bergs underh. 150: —
1622. Onämnd 10: —
1623. »Ur Guds rika förråd» 10: —
1624. S. L., Styrestad 5: —
1625. I. och N. P., Bjärby 10: —
1626. V. P., Norrköping 12: —
1627. Ps. 23: 1 20: 50
1628. S. St., Sthlm 100: —
1629. O. A., Spjutsbygd, »Herrens tionde och fyllnad» 20: —
1634. Del av fröken Lotten Hagelins testamente 8,648: 38
1635. »Annie» 10: —
1636. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
1637. Resebidrag. gm O. F., Forshem 20: —
1638. Del av Koll. i Skövde, gm O. L. 37: —
1639. Koll. i Skyttatorp, gm S. K., Tibro 5: —
1640. » i Hönsa skola, gm d:o 29: 24
1641. A. H., Axvall, resebidrag 10: —
1642. D:o till miss. och fru Carléns utresa 50: —
1643. M. C., Axvall, till d:o 5: —
1645. Solglimten i Önnestad, till N. Engbäcks underh., gm E. W. 50: —
1646. H. och O., Norrköping 25: —
1647. »Kinavän» 5: —
1648. M. L., gm H. A., Flisby 5: —
1649. H. A., Flisby 5: —
1650. L. M. F., till F. Prytz', M. Nylins och E. Jonssons underh. 1,350: —
1657. Magra Kyrkl. syfören., gm M. H. 100: —
1658. »Tackoffer, Jes. 12: 2, 3» 50: —
1659. »Onämnd» 150: —
1660. »Från en gammal vän till Kina, Hes. 37: 26» 30: —
1661. H. B., gm S. N., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 10: —
1662. N. N., till d:o gm d:o 10: —
1663. N. S., till d:o gm d:o 20: —
1664. J. H., Simrishamn, rab. å S. L. 2: 50
1666. H. B., Sthlm 25: —
1667. Hj. S., Uppsala 25: —
1668. Hejde Flicksyförenings sparbössa, gm E. J. 11: —
1669. »Mors sparbössa» 7: —
1670. »Min sparbössa» 18: —
1671. C. V. J., Skövde 10: —
1672. Insaml. i Yttervik 3/10 85: —
1673. I. A., Norrköping 60: —
1674. G. L., offerkuvert, gm H. B., Hova 6: —
1675. »I Jesu välsignade namn» 4: —
1676. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund 17: 27
1677. »Det sista från syföreningsauktionen i Delsbo 9/6» 22: 70
1678. Insaml. i Norra Unnaryds missionshus, gm M. J., Mohärad 112: —
1679. Onämnd, Nora, »ett litet tackoffer», gm H. D. 25: —
1682. B. H., »för sålda vinbär», gm A. B., Skellefteå 20: —
1683. E. H., Ursviken, »tackoffer» 30: —
1684. J. S., Hakarp, »med tack till Gud för skydd och hjälp i min dagliga gärning» 10: —
1685. »A. B. Jes. 33: 17» 10: —
1686. »Av Herrens tionde» 8: —
1687. »Söndagsägg», gm H. I., Älgarås 2: —
1688. »Tionde av arbetsförtjänst», gm d:o 9: 36
1689. A. L., offerkuvert 10: —
1690. E. L., Selånger, »ett litet ringa tack till min Frälsare, för allt gott han givit mig» 100: —
1691. Th. B., Smedby, tackoffer 100: —
1693. Ef. 3: 20, 21 10: —
1694. Joh. 14: 13, 14, till missionärernas utresor 500: —
1695. Barkeryds arbetsförening, gm G. A. G., Barkerydsby 200: —
1696. Syföreningen i Kinne-Kleva, Götene, gm A. O. F., Götene 250: —
1697. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
1698. Mal. 3: 10 2: 25
1699. »Två vänner i Uppsala» 25: —
1701. »Ett litet tackoffer» 10: —
1702. L. B:s missionspåse, gm F. W., Storvik 3: —
1703. Missionsmedel från M. i Östnor, gm M. S., Mora 10: —
1704. G. K., Björköby 30: —
1705. Koll. vid församl:saften i S:t Göran kyrksal 14/10 35: —
1706. F. W., Oskarshamn, gm H. W. 10: —
1707. Koll. i Svanhals, gm A. C., Svanhals 15: 50

1708. Koll. i Ödeshög, gm O. G., Ödeshög 22: 77
1715. » i Luth. Missionshuset, Örebro, gm O. P. 151: 48
1716. » i Lanna, gm E. B., Hidingebro 13: —
1717. » i Hackvad, gm A. P. 23: 82
1718. K. K., Hackvad, resebidrag 5: —
1719. A. H., Edsberg, d:o 5: —
1720. Rådmansö Luth. Mfg. gm J. E. S., Rådmansö 15: —
1721. Koll. 30/9 och 7/10 m. fl. från Rådmansö Friförsamling, gm J. B. E., Rådmansö 33: 23
1722. A. J., Bergaro 1: —
1723. A. M., Viby 4: 45
1724. C. G., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 100: —
1725. Bergsbyns och Tuvans Kinakrets, till d:o, gm E. H., Bergsholmen 120: —
1726. Koll. i Ödeshögs kyrka den 11/10 126: 10
1730. S. J., Örebro 500: —
1731. »Missionsvän», Kumla 355: —
1732. Flickornas syförening i Boda, gm A. H. 100: —
1733. K. J., Mårbacken, överbet. å böcker 1: —
1734. A. B., Ystad 15: —
1735. »Tackoffer för hjälp med trasmattor» 2: —
1736. S. N., Malmö 20: —
1737. A. M., d:o 25: —
1738. K. F. U. M:s Södra Distriktsförbund, till O. Beinhoffs underh. 700: —
1739. M. J., Norrköping, rab. på böcker 35: 68
1741. E. C., Krylbo 10: —
1742. »Onämnd» 250: —
1743. Ulriksdals Mfg, gm E. K., Ekenässjön 80: —
1744. Tostarps syförening, gm N. P. P., Munka Ljungby 60: —
1745. Missionsvänner i Hassle till Hildur Anderssons underh. gm S. A. 85: —
1746. »Herrens tionde» 10: —
1747. »Söndagsfrukostsparbössan» 62: 76
1750. Koll. i Lindesberg 28/10 75: —
1751. P. N., Ö. Våla 30: —
1752. »I. F.» 25: —
1753. St. Åby Östra syförening, gm C. G. J., Ödeshög 180: —
1754. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 32: —
1755. Mal. 3: 10 8: 50

Kr. 16,408: 58

Särskilda ändamål.

1618. M. H., Björnö, till M. Petterssons barnhem 7: —
1630. E. B., Sthlm, för bibelkvinnan Jao-Da-sao i Hancheng 100: —
1631. A. E. L., Broddetorp, till C. Blom, att anv. efter gottf. 15: —
1632. L. R., Hvena, till M. Ringberg, för Chii Knau-hsiangs underh., enl. överensk. 100: —
1633. M. och O. A. J., Norrköping, till M. Ringberg att anv. i verks. efter gottf. 50: —
1644. E. R., Piteå, m. fl., till J. Aspberg, att anv. efter gottf. 25: —
1651. K. F. U. K., Ljungby, till I. Ackzells skyddsling, gm E. O. 33: —
1652. Erstorps Ungdomsföreu., för deras evang. underh. gm J. K., Finspång 100: —
1653. Koll. i Värnamo, till ombygge och rep. i Yüucheng, gm A. P. 54: 56
1654. Ph. K., Värnamo, till d:o 10: —
1655. Fru G., Tofteryd, till d:o 10: —
1656. Insaml. medel till tält åt V. Wester, gm E. K., Vättersnäs 400: —
1665. L. H. L., Visby, till Hugo Linders verks. 25: —
1680. »P. P. B. G.», till M. Ringberg för arb. i Pa-tå, gm A. A., Djursholm 220: —
1681. »Mors tackoffer», för barn- och kvinnoarb. i Shensi 5,000: —
1692. Ps. 23 till verks. i Tungchowfu 20: —
1709. Koll. i Falköping, till rep. och ombygge i Yüncheng, gm G. L. 50: —
1710. H. A., Svanhals, till d:o 50: —
1711. L. E. P., Ödeshög, till d:o 50: —
1712. F. och V. H., i stället för blommor på Gertruds och Anna Gretas bår, till V. Wester att anv. efter gottf. 30: —
1713. H. H., d:o till d:o 30: —
1714. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 50: —
1727. A. D., Kristdala, till Minnie Nicholson att anv. efter gottf. 25: —
1728. A. H., Stensjön, till J. Hultqvist, att anv. efter gottf 20: —
1729. A. L., Örebro, till D. Landin att anv. i verks. 150: —
1740. »Ur sparbössan», till Maria Björklund, »till mat åt kineser» 12: —
1748. J. M., Jönköping, till uybygge och reparationer i Yüncheng 100: —
1749. J. H., till Anna Eriksson för Chong-seng 100: —

Kr. 6,836: 56

Duvbo fastighets konto.

1700. M. och R. Ö., Stocksund, till reparationer på Duvbo 150: —
1756. G. Th., Ulricehamn 100: —

Kr. 250: —

Allmänna missionsmedel	*16,408: 58*
Särskilda ändamål	*6,836: 56*
Duvbo fastighets konto	*250: —*
Summa under okt. månad 1923	*Kr. 23,495: 14*

Med varmt tack till varje givare!

»Vår själ väntar efter Herren; han är vår hjälp och sköld. Ty i honom gläder sig vårt hjärta, vi förtrösta på Hans heliga namn.» Ps. 33: 20, 21.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 44 59. Norr 224 73.

INNEHÅLL:

Ill. — Missionspsalm. — Hedendom. — Minneshögtiden vid Josef Holmgrens grav. Maria Pettersson 50 år. — Från Redaktion och expedition. — Hemgången missionsvän. — Från missionärerna. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från när och fjärran. — Missionärernas adresser. — Litteraturanmälan. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1923.

N:r 17. ÅRG. 28. 20 NOV. 1923. PREN.-PRIS 2:25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

FRID MED GUD.

Frid med Gud! Ej mer i ångest,
Bävande och rädd jag står,
Ty en väg till fadershjärtat
Banats genom Jesu sår.
Fri och glad på den jag ilar
I min hulde Faders famn,
Som i trofast kärlek kallar
Även mig, sitt barn, vid namn.

Helgelse! O, största under,
Som kan ske med syndaren!
Oren, svart och skuldbelastad
Renas han av Frälsaren.
Stänk min själ med helga blodet,
Vari evig ande rår,
Och vars kraft förmår att rena
Ännu efter tusen år.

Ej jag själv, ej mina tårar,
Bringa hjälp uti min nöd,
Egna gärningar och dygder —
Det är allt ett murket stöd.
O, det vacklar allt, det brister —
Endast Jesu dyra blod
Renar, helgar med sin livsström —
Korsets varma purpurflod.

Aldrig skall det blodet mista
Kraft att rena rövare,
Synderskor och furstedöttrar,
Publikan och farisé.
Över jordens alla länder
Väller korsets livsvåg fram,
Tills den famnat varje rike,
Varje folk och varje stam.

Selma Holmgren.

GUDS FRID.

Referat av pastor Skovgaard-Petersens föredrag å Södertäljekonferensen 1920.

Om någon frågade mig, vad jag minst av allt skulle vilja förlora, så skulle jag svara: »Guds frid.» Min arbetskraft, mitt hem, mina kära — allt detta vill jag ju ogärna mista, men dock — allt detta hellre än Guds frid. Allt vad vi äga här i världen, skola vi en gång förlora, men Guds frid, behöva vi aldrig mista. Skulle vi ändå mista den, så förlorar allt annat sitt värde för oss.

Guds frid är evangeliets fagraste blomster. Kristi evangelium är ju ock alltigenom ett fridens evangelium. Vi möta det redan i änglarnas lovsång den första julnatten: »frid på jorden!» Och när Jesus utsänder sina lärjungar första gången, skulle deras hälsning, var de drogo fram, vara: »Frid!» Jesus sista hälsning till lärjungarna talar ock om frid: »Min frid giver jag eder», och efter sin uppståndelse står han åter inför dem med fridshälsningen. »Frid» blev ock sedan den apostoliska tidens hälsning: »Nåd vare med eder och frid av Gud, vår Fader!»

Tre ting ville jag nu här säga om Guds frid. Först: Guds frid är det dyrbaraste av allt.

Då Paulus på ett ställe talar om Guds frid, säger han: »Guds frid, som övergår allt förstånd.» Den är så rik, att han ej kan skildra den.

Och hur skall jag nu kunna beskriva Guds frid? Jag hoppas dock, käre åhörare, att I själva haven erfarit Guds frid. Men låt mig taga ett par händelser från min egen barndom för att med tillhjälp därav skildra, vad Guds frid är.

Den första kom till mig likasom ett mänskligt preludium till Guds stora frid. Jag var bara en fem, sex år gammal. Jag gick med far och mor genom en stor skog, och det var en mörk höstkväll. Jag halkade och snubblade över rötter och grenar och hade svårt att kunna följa med. Löven prasslade för vinden så hemskt, att det lade sig en tryckande fruktan över barnahjärtat. Till slut kunde jag ej motstå längre utan brast ut i gråt. Då tar far tag i mig, och med ett kraftigt grepp svingar han mig upp på sin axel och bär mig sedan hela vägen hem. Där satt jag nu i fars armar så lugn och trygg, tårarna upphörde att rinna, de prasslande löven skrämde mig ej längre, all ångest vek bort.

Den andra händelsen gäller icke mig ensam. När vi syskon voro små, brukade mor alltid samla oss omkring sig, när skymningen föll på. Vi sutto i soffan, och lyktskenet från gatan föll in genom fönstret. Skuggan av fönsterbågen bildade på golvet ett kors. Och så sjöng mor. Melodien var alltid densamma, hennes älsklingsmelodi, men orden diktade mor själv, och de handlade om oss barn. Och medan hon sjöng blev det så stilla i barnahjärtat, en riktig själens vindstilla, då endast ögonblicket fanns till.

Lyft dessa båda bilder upp på ett högre plan, och du har en sann bild av Guds frid!

»Guds fred er mer end Englevagt», sjunger Grundtvig. Och det vill icke

säga så litet. Tänk på alla exemplen i bibeln på änglavakt! Jesus stod under änglavakt under hela sitt jordeliv. Petrus i fängelset fick erfara änglavaktens makt att befria honom från bojorna. Guds änglar slå sitt läger omkring dem, som älska honom. Alla ha vi väl haft känning av denna änglavakt. Men Guds frid är mera än så. Änglavakten har jag i varje fall endast utomkring mig, men Guds frid har jag i mitt eget hjärta, den sammanväxer med mitt eget väsen.

Vidare — Guds frid är det omistligaste av allt — och detta just därför, att den växer samman med mig själv. Världen kan icke giva oss denna frid, men den kan heller icke taga den från oss.

Dock är det mycket, som vill försöka taga den från oss. Satan kommer och säger: »Menar du, att du har Guds frid? Du, som är den största av alla syndare och den allra ringaste bland människor!» Men honom svara vi med apostelns ord: »Vem är den, som vill fördöma? Gud är den, som rättfärdiggör» (Rom. 8: 33, 34), eller som det står i psalmen: »Ho är då, som vill förklaga, den han själv utkorat har?»

Bekymmer komma och vilja stjäla Guds frid från oss. Men åter kommer oss Guds ord till hjälp, och vi säga: »Jag vill icke sörja för morgondagen. Jag vill endast söka Guds rike först.»

Visserligen kunna vi själva bortkasta Guds frid, men intet yttre kan taga den ifrån oss. Gud själv kan visserligen taga den bort, men då blott såsom den vise uppfostraren, som vill, att vi skola vakna upp för att sedan än rikare låta oss få smaka dess ljuvlighet. Då man själv ibland känner sig fridlös, är Gud närmare, än man tror.

Slutligen: Guds frid är det nyttigaste av allt.

Vad kan då Guds frid användas till? Aposteln säger: »Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevara edra hjärtan och edra tankar i Kristus Jesus (Fil. 4: 7). »Är icke detta något, som är nyttigt? Det gäller icke blott, att vi bli omvända, vi måste även bli bevarade. Det är inte fråga om, att vi blevo omvända till Gud för så eller så många år sedan, utan om vi blivit bevarade, så att vi nu höra honom till. Hjärtat är oroligt, och tankarna gå så lätt sina egna vägar, men Guds frid förmår bevara dem. Guds förmaningar äro väl nyttiga, men dem kan hjärtat skjuta åt sidan, människors förmaningar och exempel likaså, men ingenting kan så bevara hjärta och tankar som det, att man själv erfarit Guds frid.

Vidare kan Guds frid helga oss. »Men fridens Gud själv helge eder till hela eder varelse» (1 Tess. 5: 23). Om vi endast känna Gud såsom vredens Gud, om han icke också står för oss såsom fridens Gud, kan han icke helga oss. Ingen må mena, att man genom yttre ansträngningar kan uppnå helgelse. Du måste börja med Guds frid, den är A och O, den allena kan helga dig.

Guds frid kan vidare sammanbinda. Aposteln säger härom: »Vinnläggen eder om att bevara andens enhet genom fridens band» (Ef. 4: 3). Detta är det enda, som kan bevara enheten. Vi äro varandra alla så

olika, men Guds frid samlar och förenar alla Guds barn.

Äger du Guds frid? Många ha varit ordets hörare i åratal, men Guds frid känna de ändock icke. Finnes någon sådan här, så ville jag säga till honom: »Låt korset lysa dig ända fram!» Korset måste få lysa oss in i syndaförlåtelsens tacksamhet, i barnaställningens vila och ljuvlighet. Vi få ej nöja oss med att bli kristna endast till hälften. Nej, må korset få lysa oss helt in i Guds rike!

Om vi äga Guds frid måste vi ihågkomma apostelns ord: »Låten Kristi frid regera i edra hjärtan (Kol. 3: 15), eller som det står i den danska översättningen: »Må Guds Fred sejre i eders Hjerter.»

Hur skall då Guds frid kunna få segra i våra hjärtan?

En av de stora italienska målarna har berättat, hur han i sin barndom bodde tillsammans med sin äldre syster uppe på en liten vindskammare. Det fanns bara ett enda litet fönster till rummet, och det satt uppe i taket, och allt man kunde se därigenom var en liten flik av himlen. Då systern gick ut till sitt arbete på morgonen, låste hon igen om sin lille bror och tog nyckeln med sig. Och där fick nu den lille pojken vara ensam hela dagen. Och ensamheten skrämde honom. Det minsta lilla buller gjorde honom förskräckt. Tänk, om det bleve eldsvåda! Hur skulle han då komma ut?

Men då skräcken ville taga honom riktigt fången, brukade han krypa upp på bordet vid takfönstret, och där ställde han sig till att bara se och se på himlen. Då glömde han genast all ängslan och fruktan.

Låt oss göra på samma vis — skåda uppåt på Guds himmel! Låt oss se på den himmelska segern: »Jag har övervunnit världen.» Låt oss se på den himmelska hjälpen, som kommer från honom, som har skapat himmel och jord! Låt oss skåda framåt på den himmelska lagen, Guds heliga vilja i Kristus, och det himmelska målet, den nya jorden, då havet, det oroliga havet, icke skall vara mer, då Guds folk får bo i fridens boningar till evig tid! Kan jag se på detta, så skall Guds frid bevara mitt hjärta i Kristus Jesus. Och vår frid skall bli sådan, att vi skickliggöras att gå för att sprida Guds frid bland människorna i världen. Må Kristi frid så få uppfylla oss, att det kan sägas om oss, som det sades om en gammal man i min församling: »Där den mannen kommer, där kommer Guds frid.»

»Herren välsigne oss och bevare oss, Herren vände sitt ansikte till oss och give oss frid!» Amen.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Hilma Tjäder, s. 227.

För missionärer som studera språket, s. 229.

För missionärernas bybesök, s. 231.

Om tålamod och kärlek, s. 232.

För missionsvännerna i hemlandet, s. 232.

Att Herren må förse med medel, s. 234.

Missionärsfamiljen Andersson, s. 234.

HEDENDOM.

II.

Allt detta är vackert, det är pittoreskt och stämningsfullt, men åter kommer frågan: *vari sitter hedendomen?*

Månne i avgudabilderna? Det är sant, att många av dem äro vidunderliga och skräckinjagande, men andra åter vänliga och godmodiga, såsom den med elefanthuvud försedde Ganesa, Sivas son, alla skolgossars skyddspatron — varje indisk skolbok börjar med orden: »Ära vare Ganesa!» — och apguden Hanuman. De äro ofta utstyrda med övernaturligt stora ögon och munnar, mången gång med flera ansikten och flera par armar och ben. Men man får komma ihåg, att indiernas skönhetsbegrepp ej är detsamma som vårt. Eller snarare, att de ej överhuvud söka inlägga det vi mena med skönhet i en bild av gudomen. Har en gud två ansikten med väldiga ögon, så betyder det, att han ser allting, och att han har fyra eller åtta armar, betyder, att hans makt når till allt. Det är andliga ting man söker uttrycka genom sina vidunderliga gudabilder.

Men finner man nu hedendomen i dem? För min del vill jag bekänna, att jag såg på dem med mera nyfikenhet och intresse än rädsla och avsky. Ja, jag lärde mig som aldrig förr förstå Paulii lugna, djärva ord: *Avgud är intet.* Denna bild av sten, av trä, av guld, *den* är icke hedendomen — den är intet.

Men så kom jag under mina vandringar till en gräns, som icke får överskridas av en oren — och en sådan är ju varje vit. Några underordnade tempelpräster skyndade beskäftiga fram för att hindra mig och mitt sällskap, och redan dessförinnan hade vår ciceron, en ung bildskön braminstudent, gjort en varnande handrörelse.

»Men ni», frågade jag honom på engelska, »får ni gå dit in?»

»Ja», svarade han i artigt dämpad ton, men det låg en hel värld av överlägsenhet och rasstolthet i detta enkla »ja».

Vad fanns då därinne i denna avskilda helgedom? Knappast något annat än de två allra heligaste gudabilderna, som inga »orena» blickar få falla på. Och ändå har jag dem här i fotografi, fast det må medges, att detta anses ganska svåråtkomligt.

Dessa gudomsbilder är det, som vid stora fester sättas i utomordentligt dyrbara bärstolar med väl fördragna sidengardiner och på de väldiga tempelvagnarna dragas omkring på gatorna under folkets jubel. Det är också dessa två, Siva och Minatchi, som en gång om året fira sin bröllopsfest och då föras ut till ett annat tempel, som är uppfört i vit marmor på en konstgjord holme i en vidsträckt damm. En kväll i fullmånens sken såg jag detta *Teppakullam,* som strålande vitt avtecknade sig mot palmdungar och stjärnhimlen. Nog tyckte jag mig kunna förstå något av de tiotusentals pilgrimernas hänryckning, när de fylla dammens bankar och vatten vid en sådan gudarnas färd till ö-templet, som skall bevittna deras bröllopsfest.

Men nu stod jag där i templets skymning och såg in mot deras hemlighetsfulla helgedom, omgiven av en krans av brinnande små kokosoljelampor. En tempeltjänare ringer i en klocka. Människor med offergåvor i händerna strömma dit in.

Då slår det mig: här är hedendomen — här har jag kommit den på spåren. *I människornas ansikten, där ser jag skuggan av dess gestalt.* Se nu på dessa människor, dessa milda, vänliga människor, som med längtan eller ångest eller blid undergivenhet eller vardagsmässig självbelåtenhet skynda dit in! Och se på dem, när de komma ut igen! Vad har skett med dem? Vilken makt har rört vid deras själar? Deras ansikten äro på något sätt förvandlade — de äro hårdare, stramare, de ha ett stänk av elakhet och plumphet. Allt styggt och mörkt, som människosjälen gömmer på, tycks ha sökt sig upp till ytan under inflytande av den makt, som de därinne mött.

Och se på prästerna, när de komma

ut i flock efter förrättad gudstjänst! Se på deras ansikten, dessa fina, förnäma, intelligenta rasansikten — se hur djuriskt råa, hur elakt cyniska, hur djävulskt högmodiga de se ut! När deras blick faller på oss vita, är det, som flöge det en blixt av hat över deras drag.

Här är hedendomen. Den är ej tempel, ej bilder, ej riter. Den är en andemakt, som betjänar sig av allt detta. Den är Satan själv.

I detsamma öppnas mina ögon, och jag ser och förstår, vad allt detta omkring mig betyder. Jag ser granna kvinnor, som skymta här och var i vråar och valv, sköna gestalter med saffransfärgade ansikten, målade läppar, juveltyngda bröst. De äro till för tempeltjänstens skull, danserskor, som utföra de till kulten hörande heliga danserna, men som också äro till för den grövsta skörlevnad. De äro »vigda vid guden», de äro tjänare åt prästernas och högkastmännens lössläppta drifter. Små barn finnas där också, små flickebarn — och små gossebarn, mjuka, söta, lustiga, som andra barn, men *vigda åt guden.* O, mänsklighetens skam! O, Satans makt!

Det sker mycket hemma i vår gamla kristenhet, som är nesligt och djävulskt. Men det sker dock icke i religionens namn. Det beskyddas och påbjudes och användes dock icke av religionen. Men hedendomen lever på och i det. Det är dock en skillnad.

Nära ingången till den underbara tusenpelarsalen står på ett högt podium en väldig, svart bild av dödsgudinnan Kali med dödsskallar och ormar kring bröst och armar; i ena handen håller hon ett avhugget huvud, medan foten trampar på den dödade fiendens kropp. Tungan hänger ut ur munnen och ögonen stå ut som i vild triumf. På den svarta kroppen synas långa röda strimmor som av blod. Det är icke blod, utan helig rödfärg, men den ser hemsk ut mot den svarta ytan. Flera friska och vissnade blomsterkransar hänga kring gudabildens hals.

Jag såg en man stå och buga sig inför denna dödens bild. Hans panna, bröst och armar voro insmorda av aska efter de heliga tempelkornas spillning, hans ansikte urgröpt och härjat, hans ögon blodsprängda, och över hans läppar trängde hesa, kvidande ljud. Efter vissa ceremonier framför bilden gick han runt omkring den ett antal gånger, bugade sig åter och sträckte upp sina magra armar mot Den Förfärliga. Efter att om och om igen ha upprepat detta som en människa, som lyder någon annan vilja än sin egen, föll han plötsligt ned inför avguden, rullade sig på stengolvet, vred sig som en mask, reste sig åter och sträckte bönfallande upp sina händer, medan fradgan bildade sig kring munnen och hans sakta kvidan övergick till stönande rop. Det var hemskt att bevittna.

Jag kände en åstundan att springa fram till mannen och ropa: »Gör inte så! Ack, gör inte så!» Men vad hade det tjänat till? Han var i en starkares våld än det mänskliga förnuftets eller känslans.

Hjärtesjuk vandrade jag vidare och kom åter till Den Gyllene Liljans underbara damm. Också den syntes mig dunkel och oren, ett verktyg i mörkrets tjänst. Hörde jag ej där, att denna unge student, vars vackra själfulla ansikte omramas av blåsvarta lockar och påminner om en Kristusbild, han bor på K. F. U. M:s studenthem i Madura, han deltar i det bibelstudium, som vår missionär leder, men han badar varje kväll under hedniska böner och ceremonier i Den Gyllene Liljans damm. Han är ju bramin, och mörkrets kedjor äro starka.

Jag får också se platsen, där de kvinnor, som anses vara besatta — som i många fall *äro* besatta —, samlas ihop för att undergå prästernas behandling. De arma offren hetsas till medvetslös yrsel och konvulsioner, medan prästerna stå där och se på dem med gäckande löje eller girig lusta.

Och man säger mig, att stadskvarteren runt denna ofantliga tempelplats upptagas av braminhus, av vilka större delen äro lastens nästen, i templets tjänst.

En underlig isande känsla av fasa smyger sig över mig, hjärtat kläms ihop som av en övermäktig tyngd. Det börjar sticka i hårrötterna, och det kryper efter rygg-

raden. Jag kan inte andas. Jag måste bort därifrån, ut, bort vart som helst, om jag ej skall förgås.

Så var det varje gång jag besökte detta tempel. För var gång kom jag med resenärens friska lust att se och upptäcka, och för var gång jagades jag bort av denna förfärande känsla av onda andemakters närvaro. Det hängde någonting av fasa och själamord vid dessa väggar, dessa valv, dessa bilder.

Det tryckte och klämde från alla håll, det talade om att här försiggick outsägliga skändligheter. Här, »där Satan har sin tron».

Detta är hedendom.

Hilma Tjäder 60 år.

Fru *Hilma Tjäder*, f. Blomberg som d. 23 nov. fyller 60 år, avskildes till missionär d. 27 maj 1892 och landsteg i Kina samma år d. 28 okt.

Efter ett par års språkstudier förenades vår syster i äktenskap med missionär Henrik Tjäder d. 18 okt. 1894. I staden Haichow (Chiechow) fingo de unga makarna reda sitt bo och upptaga missionsarbete. Här, som överallt på vårt fält den tiden, gällde det att bryta ny mark och att vinna hjärtan bland en otillgänglig och främlingsfientlig befolkning. Rika tillfällen gåvos att såväl i byarna som i staden, särskilt vid de därstädes vår och höst förekommande stora marknaderna, utså evangelie oförgängliga säde.

Arbetet blev ej heller utan frukt. En liten skara själar samlades under årens lopp till Herren och missionsstationens byggnader växte fram undan för undan, så att Haichow nu är en väl bebyggd station med ett stort nyuppfört kapell och präktiga skollokaler. Församlingsmedlemmarnas antal uppgår till 131.

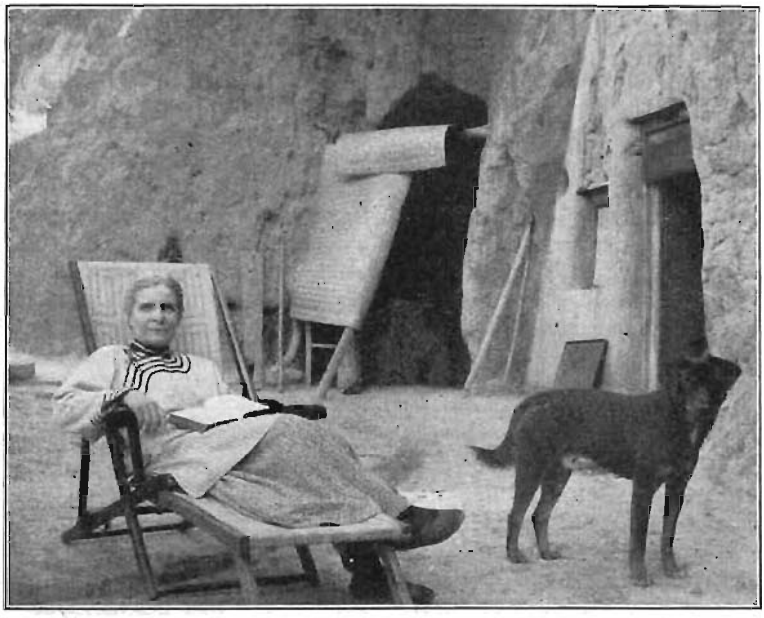

Hilma Tjäder vid grottorna.

Fru Tjäders arbete har givetvis främst varit bland kvinnorna. Men långt vidsträcktare har hennes helgade och stilla

personlighets inflytande sträckt sig. Alla missionsstationens arbetsgrenar ha burits av henne i trogen förbön. Högt aktad och älskad är hon av alla och många äro säkert de, som på denna hennes bemärkelsedag skola komma ihåg henne i tacksamhet och förbön inför Gud.

Den första viloperioden i hemlandet inföll sommaren år 1898. Till Kina utreste fru T. jämte sin make för andra gången i jan. år 1900. Den andra arbetsperioden räckte till år 1910. Efter en tids vila i hemlandet reste fru T. ut för tredje gången i okt. 1912, denna gång ensam enär hennes make före henne utrest. Så fullbordades den tredje arbetsperioden. Sommaren 1921 återkom fru T. till hemlandet för att åtnjuta en välförtjänt och välbehövlig vila. Makarne Tjäder äro f. n. bosatta på hemmet vid Duvbo. Vi tillönska fru Tjäder Guds rikaste välsignelse på hennes högtidsdag och allt framgent.

N. H—n.

———

Missionärens skyddsvakt.

Den kände d:r Gregory Mantle berättar: Ett av de skönaste vittnesbörd, jag någonsin hört om änglatjänst och änglavakt, är följande, som en av Brödraförsamlingens missionärer för några år sedan omtalade för mig:

En amerikansk missionär upptog arbete på en station, där två missionärer tjugo år förut blivit dödade och uppätna av infödingarna. I början, så berättade denne missionär, var det, som om han och hans hustru ofta kände sig ej blott omgivna av fiender utan av ondskans fientliga andemakter. Detta motstånd från den onda var så verkligt, att de ofta måste stiga upp mitt i natten för att bedja och styrka sina hjärtan vid Guds ord. En dag fingo de besök av en inföding, som sade: »Lärare, jag har en bön till dig. Jag vill så gärna på nära håll se edra skyddsvakter.» »Våra skyddsvakter! Vad menar du?» frågade missionären. »Vi ha ingen skyddsvakt, blott en liten herdegosse och en liten kock, och de äro dåliga försvarare.» Misstroget fortsatte den infödde: »Men kan jag inte i alla fall få genomsöka ditt hus för att se, om inte några krigare finnas gömda där?» Han fick den begärda tillåtelsen och varje vrå av huset blev noga undersökt. Till och med sängen vändes upp och ned. Men helt besviken vände mannen åter till missionären, som stod utanför huset. »Berätta litet om den skyddsvakt, du åsyftar», bad nu missionären och mannen svarade: »Vi hade beslutat att döda dig och din hustru, alldeles som vi för tjugo år sedan dödade de andra missionärerna. Natt efter natt ha vi varit här för att utföra vår föresats. Men på ömse sidor av ditt hus har det alltid stått en dubbel rad av män med lysande vapen, och vi ha inte vågat gå närmare. Till sist lejde vi en man, som lever av att mörda. Han skrattade åt vår fruktan och förklarade, att han inte var rädd varken för Gud eller djävulen. I går natt gick han hit, och vi följde honom på avstånd. Men när han kom fram till huset och svängde sitt svärd, stodo de skinande skyddsvakterna där igen, och vild av förskräckelse tog han till flykten vid denna anblick. Därför ha vi nu uppgivit vår föresats. Men säg mig, vad är det för beskyddare du har?» Missionären tog sin bibel och läste till infödingens häpnad dessa ord: »Herrens ängel slår sitt läger omkring dem som frukta honom, och han befriar dem.»

(Ur Sv. Tr.)

———

Ädelstenar i Mästarens krona.

Livsbilder från missionsarbetet i Kina av fru R. Goforth.

Pris kr. 2: 25.

På denna bok lämnas nu 50 % rabatt.

Från lidande till seger.

En kineskvinnas livskamp av Ingeborg Ackzell. Rikt illustr.

Pris 1 kr.

10 ex. 25 % rabatt.

Hans Stjärna i Östern.

20:de årg.

Omväxlande innehåll.

Rikt illustrerad.

Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25.

5 ex. 25 % rabatt.

Redigerad av rektor J. Rinman.

Från Missionärerna

Från språkskolan.

Vilket oväsen! Vi sitta ihopkrupna i vår lilla mörka hytt på den kinesiska båten. Ovanför oss är ett ideligt tramp av kinesfötter, och då och då regnar damm och sågspån ned över oss genom springorna på taket.

Nu äro vi framme. En törn mot bryggan och vi hoppa i land och befinna oss genast i en väldig hop av skrikande bärare, som slåss om vårt bagage.

I rickshaws bär det så i väg tvärs genom staden till språkskolan. Det är sent på kvällen, och de mörka gatorna äro slippriga av regnet. Ingen belysning förekommer, och därför ha vi svårt att leta oss fram genom gatorna, som egentligen endast äro smala gränder. O, där köra vi över någonting! Å, det är bara en gris, som naturligtvis, vad det kosta månde, skulle över gatan innan vi passerade.

Men vad nu! Å, vi ha bara kört ihop med en annan rickshaw och samtidigt fastnat i en stolpe. Efter en stunds högljutt parlamenterande fortsätta vi, och snart äro vi framme vid en stor byggnad. Det är språkskolan — vårt nya hem för månader framåt.

Vi äro sjutton flickor, som studera språket. De äro från England och Amerika, från Australien, Tyskland och Norge. Varje dag ha vi lektioner för två kinesiska lärare och en kinesisk lärarinna. Vi ha också en engelsk lärarinna, som undervisar oss på engelska i detta kinesiska språks alla irrgångar.

Huru tacksamma känna vi oss icke mot detta hem! Ty det är ej någon skola, det är ett verkligt hem. Fröken Cole, allas vår mamma, har tid och intresse för en var av oss särskilt. Mången kväll, när det redan är sängdags, knackar hon på dörren, och så säger hon liksom ursäktande: »Jag ville bara säga godnatt till dig.» Vem av oss är inte överlycklig att få ett besök av vår kära föreståndarinna! Och det blir ingen kort visit, ty jag måste berätta om far och mor och syskon och först och främst om missionsarbetet därhemma. När hon går, är det redan sent, men ändå måste vi ha en kort aftonbön tillsammans.

En afton kommer hon in med ett stort porträtt i handen. »Detta är min bror», säger hon. »Han lämnade England och vår gamla mor för några år sedan och reste till Afrika som missionär. Vid framkomsten hade han redan feber, och en afton jordades hans stoft under palmerna på stranden. Sitt första brev hemifrån fick han aldrig läsa.» — — —

Så kommer hon ofta till oss och för-

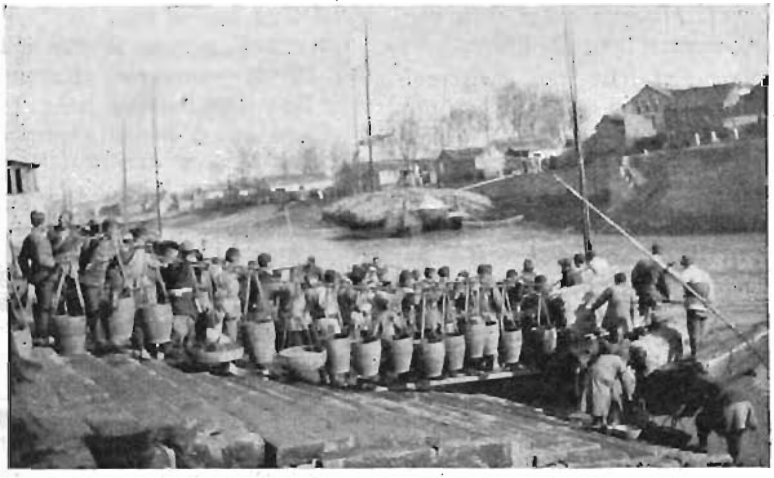

Flodövergång. *Foto. Carola Rudberg.*

tror oss såväl sina sorger som glädjeämnen.

Vi ha ganska mycken frihet här. Varje dag få vi en tre kvarts timmes promenad i den vackra trädgården, och efter klockan sex på aftonen äro kinesiska studier bannlysta. Men vi ha alltid att göra ändå. Brev skall läsas, och brev skall skrivas, och kvällen igenom höres det enformiga ljudet av skrivmaskinerna från de olika rummen. (De amerikanska och engelska flickorna ha nästan alla skrivmaskiner.)

Men vem kan beskriva, vilken glädje det blir, då brevbäraren visar sig med de utländska brev- och tidningspackarna! Där är brev hemifrån och från kära missionsvänner. Huru tacksamma äro vi ej för var och en, som kommer ihåg oss härute.

Lördagarna ha vi fritt från studierna. På förmiddagen samlas vi till bön för Kina. Missionär Saunders från C. I. M. håller då först en liten kort betraktelse. Han väljer då helst sitt älsklingsämne: Kristi återkomst. »Kanske kommer Herren innan jag slutat att tala i dag, eller innan vi träffas igen», brukar han säga. Han är en underbar man denne missionär Saunders. Under boxarupproret ledo han och hans hustru oerhört och förlorade då två av sina barn. Den ende sonen stupade i kriget, och den enda kvarlevande dottern är bosatt i England. Ännu leva och verka de båda gamla här ute. Missionär Saunders är alldeles blind, och fru S. är döv av lidanden under boxarupproret. Men de sörja ej däröver. De äro endast tacksamma, att de ha varandra, ty de skulle ej kunna reda sig förutan varann. »Han är min hörsel», säger fru S. »Hon är min syn», säger missionär S.

En sådan ro och helgdagsstämning här råder om söndagen. Efter den sedvanliga morgonandakten gå vi antingen till söndagsskolan eller till förmiddagsgudstjänsten i vårt lilla kapell. Det är fullt av män och kvinnor, gossar och flickor, gamla och unga. Alla ha de lyckliga och glada ansikten.

Vi ha passerat de smutsiga gatorna med dess olyckliga innevånare på vägen hit, och då vi nu komma in, möter oss idel glädje och vänlighet. Vi kunna icke undgå att se vilken omskapande makt kristendomen är.

Vår pastor predikar, och männen och kvinnorna i sina särskilda avdelningar lyssna intresserade. En ung, kinesisk flicka sköter orgeln. O, vilken sång! Hur olika mot i våra svenska kyrkor därhemma! Här tycker man att taket kunde lyfta sig och därhemma, ja, där är det bara en och annan som stämmer in i sången.

Efter gudstjänstens slut gå vi åter hem. Middagsklockan ringer och alla samlas vi hungriga kring två långa bord i matsalen. Där är glatt och otvunget samspråk, och var och en berättar om, hur mycket hon förstått av dagens text.

Efter middagen gå vi ofta ut i trädgården, där vi promenera, studera vår bibel eller läsa någon annan bok. I det stora samlingsrummet spelar någon, och snart höres också sång därifrån. Det är mycket sång och musik i detta hem, såsom det ovillkorligen blir, där så många unga äro samlade.

Klockan fem ringer åter klockan. Då samlas vi kamrater till vårt privata bibelstudium. Var och en har att i tur och ordning leda det. Hur många underbara söndagsaftnar ha vi ej så tillbringat samman! Det är så stilla och gripande stunder dessa, och vi känna som aldrig förut Guds omedelbara närhet.

Ja, vilken motsats är det ej mellan det djupa allvaret och stillheten i kamratkretsen härinne och de trånga smutsiga gatorna därute med dess olyckliga innevånare. Och dock, det är just för dessa vi kommit hit. Vilken underbar uppgift att få hjälpa till att bringa dessa vilsekomna själar från mörkrets välde till ljusets underbara rike.

Så bedja vi då härinne om nåd och kraft att bliva beredda för detta kall och att kunna lära detta svåra språk.

Carola Rudvall.

Mitt första bybesök.

Den svåraste sommarhettan är över. Det är söndag eftermiddag. Vår gamle nitiske lärare Hsyen, min bror Martin och jag gå ut bland folket.

Hsyen är den äldste församlingsmedlemmen här i Hoyang. När jag för mer än 18 år sedan som skolpojke lämnade Kina, var han bland dem, som önskade mig välkommen åter. — — —

Vi gå ut genom den väldiga östra stadsporten. Sex-sju rövare (numera »soldater») gå på vakt med påskruvade bajonetter. Vi hälsa dem »pingan» (frid). De nicka halft oförstående. Frågar man däremot: »Har Ni ätit?» fattade strax vad det gäller och svara ofta med samma fråga.

Snart befinna vi oss utanför ett kinesiskt värdshus. I porten sitter värden samman med en annan man och samtalar, båda rökande sina pipor.

Gamle Hsyen styr rätt emot dem. De bocka på det förbindligaste och bjuda oss sitta ned. Vi tacka så artigt vi kunna men avböja.

Hsyen är redan i verksamhet. Med en traktat i handen ställer han sig mitt framför värden. Båda börja ivrigt läsa. Av och till göra de ett uppehåll, medan Hsyen förklarar något. Så pekar gamle Hsyen på oss (genom en gest med näsan) och säger: De här bägge utlänningarna ha kommit hit för att förkunna »det glada budskapet». Men de kunna ej språket riktigt ännu. Därför är jag med för att tala om, vad de vilja säga.

Värden står andäktigt lyssnande. En hel skara nyfikna har samlat sig runt omkring oss för att höra efter, vad som står på. Flera soldater ha trängt sig ända fram bakom värden.

Hsyen råkar nämna, att vi äro söner till missionär Bergling. Då blir värden genast frispråkig: Jaså, det är hans söner. Honom känner jag väl. A-ja! Vilken lycka äger icke missionär B. Hur rik skall han inte vara när han har två vuxna söner, som ser om sig och sörjer för honom. (Kinesen har alltid lättare att fatta »det, som för ögonen är». Han älskar sina söner, för att de skola bli hans försörjare.)

Men Hsyen återgår till att predika evangelium. Så föreslår han en sång. Till min stora glädje finner jag, att jag kan läsa de flesta tecknen. För första gången i mitt liv leder jag en kinesisk sång.

Det var som en hel andakt, att för den ivrigt lyssnande skaran få sjunga denna sång: »Jesus älskar mig». Nog uttalades månget tecken fel, och månget annat tecken blev aldrig uttalat. Men så mycket klarare ljödo väl de kända orden: Je-su ngai o (Jesus älskar mig).

Nu bär det av över ett stort fält. Vi nå en by. Vid närmaste hus sitter en man och några kvinnor. Vi hälsa och fråga, om mannen bor där. — Nej, nej, jag är från staden. Kvinnorna bo här, men de ha intet med edra affärer att göra. (Mannen tror visst, att det gäller någon rättssak.) Vi få syn på en lång kines ett stycke bort och gå till honom. God dag. Ni är väl hemma här? fråga vi. Nej, nej, nej, jag bor inte här, ropar han och springer från de kvinnor, han samtalat med. Jag bor inte här, hörs det igen, och så springer han in i huset mitt emot. Där bodde han.

Vi ha ej något farligt att komma med, säger gamle Hsyen. Vi vilja endast förkunna fridens och kärlekens glada budskap. — En gammal man går förbi och blir intresserad. Nu stannar ännu en. Kvinnorna luta sig framåt för att lyssna. Och där, där bakom hörnet sticker han fram, han som nyss sprang för oss. Mer och mer lutar han sig fram, och slutligen står han mitt i hopen och lyssnar ivrigt.

I dag är det söndag, säger Hsyen slutligen. Det är den förste i den kinesiska månaden. Var sjunde dag ha vi möte. Välkomna den åttonde i denna månad till »det glada budskapets hall»!!

Solen är i nedgående. Vi skynda till staden för att ej bli utestängda vid stadsporten, som vid mörkrets inbrott låses och sedan vanligtvis förblir obevekligt stängd under natten.

Väl inom murarna se vi ett stort tempel. Vi hinna gå in på gården. En skara offrande sitta kring ett bord och njuta i fulla drag av den goda anrättning, de »offrat» för sina gudar. Framför en gudabild synes på ett bord bland rökelsestickorna meloner, gurkor, flottkakor och druvor.

Vi gå in i ett sidohus. Fem gudar sitta stolta på sina troner. Men deras ansikten äro i spillror. (Man har väl ej ännu haft

råd att laga dem. »Laga gudar»! — Vilken hedendom!) På golvet lågo kringströdda en mängd gudakroppar, armar och ben.

Gamle Hsyen var ej med längre och förde ordet. Ack, att vi haft språket i vår makt och kunnat säga något frälsningens ord till dessa stackars tempelbesökare.

Morris Bergling.

I eldlinjen.

Att vi gå oskadda omkring, fastän vi komma i beröring med allt slags elände, är ju ett upprepande av händelsen med de unge männen i den brinnande ugnen. Men även vi ha ju Honom, som bevarar och beskyddar oss på alla våra stigar, vår Mästare och Konung. En av oss har fallit (Gertrud Wester), en påminnelse för hemförsamlingen till bön om flera arbetare i den myckna skörden och till förbön för oss, som stå i striden. Ja, att vara villig stå i eldlinjen jämt, det är vad vi behöva härute. Kamp är det oavbrutet, och det gäller för oss att ej draga oss tillbaka därur. Ack, om blott vår kamp vore mera i Andens kraft! Då skulle visserligen kampen bli hårdare men segern också större. Kampen om de ofrälstas själar är stor och borde vara het, och kampen om de kristnas tillväxt inåt likaså. Huru ser det ej många gånger hopplöst ut! Vad hemförsamlingen borde taga som ett *särskilt böneämne* med avseende på oss, Guds och deras svaga och skröpliga sändebud härute, är mera av Guds *tålamod* och *kärlek* i arbetet. Tålamod och åter tålamod behöva vi. Gud hjälpe oss!

Det viktigaste i den närvarande utvecklingen av den infödda församlingen är dugliga ledare. Huru få dem? Tusenåriga, inrotade seder och bruk ha blott gått ut på att förkovra självet och den del av självet, som heter den egna familjen. Att kristendomen nu skulle på en jämförelsevis kort tid kunna upprycka dessa vanor med rötterna och i stället få dessa före detta hedningar att bli goda, dugliga herdar för Guds hjord, det är ju en stor begäran. Berättigad är den, och vore vi själva Andefyllda och våra kristna helt uppgivna åt Gud, skulle vi ha ett härligt församlingsliv överallt, och då skulle Gud kunna fostra ledare snart nog.

Maria Björklund.

FRÅN HEMARBETET

"Höstblad."

Några reseminnen.

Av *August Berg.*

»Nu falla de gulnade bladen lätt
och virvla med stormen i prasslande hopar,
och skogarnas skymning är vemodsmätt:
Förgängligt, förgängligt! — så allting ropar.
Nu blir natten så lång, nu har sommaren flytt,
nu är fägringen slut, nu blir vinter på nytt!
(K. Nilenius i diktsamlingen:
Längtan och aning.)

Det var den 18 augusti som min hustru och jag lämnade Holsbybrunn, där vi tillbringat några obeskrivligt angenäma veckor, vår andra sommar där. Rustade för höstens och vinterns arbete började vi våra resor med Kristdala som utgångspunkt. Det är en obeskrivligt stor förmån då man och hustru, förenade i samma arbete därute på missionsfältet, även i hemlandet, under vilans (?) och omväxlingens dagar kunna få samarbeta. Ja, det är icke blott en förmån, det är apostoliskt. »Hava vi icke rättighet att föra med oss en hustru, som är en syster, likasom de andra apostlarna och Herrens bröder och Kefas?» 1 Kor. 9: 5.

D:r Fredr. Kugelberg sade i sitt föredrag över en missionsläkares erfarenheter vid kyrkliga mötet i Stockholm i våras, att erfarenheterna i hemlandet är att likna vid ett nomadliv. Och jag instämmer, även i hans undran över att icke alla människor bli nomader, så mycket kärlek har i alla de hem vi gästat bevisats oss. Innan jag nu går vidare ber jag få påpeka, att min hustru icke »predikar». Hon avlägger ett vittnesbörd, hon berättar, hon vädjar till sina åhörare att träda in i ledet bland dem som bryta den hungrige sitt bröd och att gå den törstande till mötes med vatten.

I Kristdala, i den gamla kyrkan var det

missionärsavskiljning. Trots regn var den rymliga kyrkan fylld både på för- och eftermiddagen. Men utanför kyrkomuren vilade gamle prosten Meurling, med det stora korset av ljusröd ljung över sin grav, han, som så sett framåt mot denna dag, då en av hans konfirmander skulle inviga sitt liv åt sin Mästares tjänst.

Vena och Höreda voro de platser som därnäst besöktes. En av våra kamrater är nära befryndad med kyrkoherdefamiljen i Vena. Något möte hade vi ej där, om man ej vill kalla det för ett »vänskapsmöte». I Höreda satt jag vid min gamle väns, den prövade församlingsherdens, sjukläger och lärde. Man blir så liten inför sådana av Herren hårt prövade, som dock under lidandet icke förlorat tron och tillförsikten.

Vrigstad-, Naglarp- och Vetlanda-besöken tillförde oss mycken glädje. På den förra platsen tillbringade min hustru ett par lyckliga år i sin ungdom, då »den första kärleken» var nyfödd och dess behov var att meddela av densamma åt andra. Gud vare lov att denna kärlek, genom att underhållas, ej behöver slockna och kallna!

I Vetlanda var det högtid. Östra härads ungdomsförbund firade sitt årsmöte. Vid dagens båda möten var en stor skara gamla och unga samlade. Bröderna Walfrid Andersson, Sjö, Malmlöf och undertecknad tjänade med ordets predikan. På få platser kännes det sådan mottaglighet för det förkunnade ordet, som i Vetlanda. Så är åtminstone mina erfarenheter. Kanske bidrager därtill att jag där tillbringade en sommar under min första tid som en Jesu lärjunge och ännu äger kvar flera trofasta vänner, ehuru nu trettiosju år förflutit sedan dess. Ju äldre man blir, desto flera »bekanta» får man kanske, men desto mindre »vänner». Sådana får man de flesta i ungdomen.

Från Vetlanda styrde vi färden till Hörle, Fryele och Skavböke i Halland. Vår frände, den goda prästfrun i Fryele, hade i sin stora kärlek ställt till med ett »yste» åt oss och visade oss tvenne fina ostar, som med oss skulle göra sällskap till Kina. Under vistelsen i prästgården sammanträffade vi med en kvinna som, även hon, bidragit med mjölk, och då vi, tackande för vänligheten, sade att vi aldrig förut »fått yste», utbrast hon förvånad: »Kan en tänka att herrskapet aldrig fått yste förr!»

Man blir aldrig för gammal för att göra nya erfarenheter! Att i Skavböke återuppliva bekantskapen med våra gamla värderade jönköpingsvänner, predikant Edvard Pettersson med fru, nu flyttade till Smålands Taberg, räkna vi som en stor förmån. På alla dessa ställen fingo vi knäppa på vår tvåsträngade luta, evangelium och missionen, en härlig uppgift!

Över Halmstad togs så vägen till Göteborg. Söndagen den 2 september var där en ny missionärsavskiljning i den rymliga Betlehemskyrkan, som på fm. var alldeles fullsatt av gudstjänstbesökande. Missionen besitter en förmåga att förena olika samfundsmedlemmar, vilket ock var fallet här. Aftonens samkväm i den nya Margaretahushållsskolan var synnerligen givande.

Åsaka, Vargön, Västra Tunhem, Hestra och Refteled voro de platser vi sedan besökte. I Åsaka voro vi gäster hos stins Gunnardo, fader till vår missionär, fröken Elna Gunnardo. I år liksom förra året hölls missionsföredrag i kyrkan. I Vargön och Tunhem voro vi kyrkoherde Kloos gäster. I Hestra gästade vi gamla vänner sedan Torhultstiden sommaren 1900 och i Refteled, där tvenne missionsföredrag höllos, vilade vi ut ett par dagar hos våra gamla vänner kronofogden och fru C. v. Mentzer.

Efter några dagars uppehåll i Jönköping skildes så, min hustru och jag, åt en söndags em. i Tenhult. Det är dyrbart att efter flera års skilsmässa återse gamla vänner och med dem kunna instämma i aposteln Pauli ord: »Sedan jag fått hjälp av Gud, står jag här ännu i dag», Apg. 23: 22.

Det föll nu på min lott att ensam besöka en del platser i Småland. De voro 13 till antalet. Jag uppräknar ej deras namn. Men jag vill blott säga, att det var en personlig förmån att få komma till varje plats med ett budskap från Gud och över allt finna kärleksfull förståelse. Jag brukar

likna mig själv vid Noas duva, som ej fann någon plats, där hon kunde vila sin fot, men min bön och önskan var ock att denne likt kunna komma till varje plats med ett friskt olivlöv i »näbben».

I de vänligaste och gästfriaste hem man gärna kan tänka sig rönte jag så mycken kärlek och omvårdnad under mitt korta uppehåll, att jag måste på detta sätt bringa en och var mitt varma tack!

Något, som flerfaldiga gånger ådrog sig min uppmärksamhet, var de tydliga spåren av gudsfruktans välsignelse, man ser i våra småländska allmogehem. Välstånd, parad med förnöjsamhet och trevnad, var ett utmärkande drag i varje hem. I de flesta hemmen funnos flera vuxna och halvvuxna barn, som vandrade i sina föräldrars fotspår. Friska, begåvade, flitiga och glada var det ett sant nöje att göra deras bekantskap. Om dagarna arbetade de i ladugård och kök, på åker och äng, i smedja, snickareverkstad och garveri, far, mor och barn, alla i arbetsdräkten, men när kvällen kom och dagsarbetet var slutat, då togs helgdagsdräkten på och vi tågade alla till aftonens möte! Då lyste ofta ungdomsförbundets märke på uppslaget eller blusen i kapp med sann ungdomsglädje ur ögonen! Heder åt sådana hem. Heder åt sådan ungdom!

Ännu några dagars vila i det kära Jönköping, åter förenade, min hustru och jag, med varandra och vi befinna oss hos anhöriga i Falköping. Där samlas vi en em. med vänner på en kyrkans missionsarbetsförening, som även har Kina i kärleksfull hågkomst och på aftonen samma dag i Immanuelskyrkan. Ett besök i Händene konministergård hos våra gamla kamrater pastor och fru Wærneman hinna vi med och så avslutas det hela, jag menar den del av det vårt nomadliv jag nu beskrivit, med högtidligheter på ynglingaföreningen i Jönköping, då ynglingarnas hövding, Karl Nilenius, fyllde de betydelsefulla 50 åren.

Vi räkna det som en stor förmån att hava fått deltaga i en minnesfest, som på ett så värdigt sätt firades och där den spontana hyllningen var så sann så hjärtlig och så tydligt lade i dagen den stora plats festföremålet tillvunnit sig i allas hjärtan.

Från blåsig östgötaslätt sändas dessa rader till gemensamma vänner i de småländska skogsbygderna.

Ödeshög i oktober 1923.

Aug. Berg.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Ett allvarligt böneämne.

Även under detta på det ekonomiska området svåra år har det behagat Herren att fylla våra dagliga behov så att vi kunnat utsända det personliga underhållet till missionärerna. Men därutöver har det blivit föga till löpande missionsutgifter. Icke blott reperationer o. d. ha fått stå tillbaka utan även det direkta evangelisationsarbetet. Föreståndaren på fältet meddelar, att missionärerna på fältet beslutat beskära sitt kvartalsunderhåll med 20 % till fromma för löpande utgifter. Ett högst aktningsvärt föredöme! Vore Guds folk i hemlandet villigt följa det skulle det snart se annorlunda ut i missionens slaglinje.

Nu stå vi åter inför glädjen att till de glesa lederna få sända en skara i tjänsten redan grånade kämpar. Det är gripande att se dessa, som under mer än 30 långa år därute troget kämpat, ännu en gång rusta till uppbrott. Icke skola de väl behöva rusta förgäves! Låt oss samfällt anropa Gud, som är mäktig att på ett överflödande sätt fylla alla våra behov i härlighet i Kristus Jesus, att *Han* på sitt nådefulla sätt må förse med alla nödiga medel för våra missionärers resor och arbete!

Missionärernas adresser.

Följande adresser kommo ej med i föreg. nummer:

Estrid Sjöström, Skellefteå.

Axel och Anna Hahne, Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg.

Hemkomna missionärer.

Den 19 nov. ankommo missionärerna *Richard* och *Hildur Andersson* och deras barn till Göteborg. Deras adr. är t. v. Ingarud, *Mariestad.* I deras sällskap be-

fann sig missionär Landins svärmoder, fru B. Otterdahl.

Vi hälsa våra syskon hjärtligt välkomna till hemlandet.

Missionär *O. Benihoff* har uppskjutit sin avresa fr. Amerika några veckor.

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Kina Inlandsmissionens tillväxt.

Det är nu 70 år sedan Kina Inlandsmissionens grundläggare, Hudson Taylor, första gången beträdde Kinas jord. Vid den tiden var Kina till största delen slutet för missionen.

20 år ha nu förflutit, sedan Hudson Taylor trädde tillbaka som missionens direktor. Det fanns då 763 missionärer, som arbetade i samband med denna mission i Kina. Deras antal har nu stigit till 1,086.

För 20 år sedan belöpte sig missionens inkomster ända från dess början till 1 miljon pund. Under de sista 20 åren ha 2 miljoner pund i gåvor mottagits såsom svar på bön.

Då Hudson Taylor trädde tillbaka, utgjorde de döptas antal inom missionen 15,000 personer. Sedan dess har det vuxit ända till 93,000. Vilket ämne för lov och pris till missionens Herre!

*

Antikristlig propaganda i Kina.

Dr T. Lew, en av Kinas ledande kristna män, meddelar, att antikristlig litteratur publiceras och sprides i stor mängd i landet, och att man ofta finner sådan även ibland dem, som söka sanningen. Sällskapet för främjande av skolundervisning, vilket sällskap är det mest framåtgående och även mest inflytelserika utav alla organisationer i Kina, höll sistl. juni sin årskonferens i Tsinan.

Vid konferensen tillsattes 30 olika kommittéer för att studera särskilda problem rörande skolan. En av dessa kommittéer insände en resolution, som antogs av konferensen, och som innehöll en uppmaning till alla, som hade att göra med den elementära undervisningen, att icke i någon form undervisa barnen i religion. Särskilt uppmanades lärarna att icke lära barnen, att det finns ett Högsta väsende, därför att detta icke vetenskapligt kan bevisas.

Denna resolution har blivit utsänd överallt i landet, och den kommer att utöva sitt stora inflytande, just därför att organisationen ledes av mycket dugliga män, som stå på höjden av nutidens bildning.

Den antireligiösa rörelsen är sålunda ej död i Kina utan kraftig och verksam. Må alla, som bära det kinesiska folkets väl på sina hjärtan, föra denna sak fram inför Gud i bön.

*

Om ännu oupptagna missionsområden skriver doc. G. W. Lindeberg i Den Evangeliska Missionen:

Under denna rubrik faller ju största delen av den icke-kristna världen. Här vilja vi emellertid endast taga fram ett par exempel från länder, som sedan länge haft en missionshistoria.

I Japan ha de många missionssällskapen ensidigt koncentrerat sin verksamhet till städerna, medan landsbygden med dess 40 miljoner är mycket ofullständigt tillgodosedd. En Erfaren missionär har närmare belyst detta förhållande genom att utgiva vad han kallar en »Japans hungerkarta». Han utgår ifrån att som fullständigt upptaget missionsområde bör anses ett sådant, där det fanns en manlig eller kvinnlig missionär på varje 50,000-tal av befolkningen. Med denna måttstock skulle endast Tokio med förstäder vara den med missionärer fullt tillgodosedda delen av Japan. Sedan indelar han de olika prefekturerna i fem grupper med gradvis sjunkande missionärsstyrka. I den fjärde gruppen med 11 prefekturer finnas 400,000 människor på varje missionär, och grupp V har sex prefekturer praktiskt taget fullständigt oupptagna.

I Indien, Birma och på Ceylon arbeta 163 sällskap med 5,925 missionärer, men även här på den evangeliska missionens klassiska mark kunna vi tala om oupptagna eller mycket ofullständigt besatta missionsområden. Här har man utgått ifrån att 100 missionärer per miljon skulle beteckna ett väl upptaget fält, medan 50 till 25 skulle markera ofullständigt tillgodosedda och mindre än 25 praktiskt tagna oupptagna. Då skulle endast Delhi samt västra och norra provinserna av Ceylon komma under rubriken väl upptagna. I de norra provinserna på Ceylon finnas 133 arbetare pr miljon, i de västra 111, i södra Centralprovinsen 92 och i trenne andra provinser 78, 61, 59. Blott norra Centralprovinsen med 10 missionärer på miljonen hör på Ceylon till de oupptagna områdena. Gå vi till själva Indien, finna vi, som sagt, endast Delhi med det tillräckliga antalet arbetare: 100 pr miljon. Därnäst kommer området Ajmer-Merwara i Rajputana med 80 eller en missionär på varje 11,333 av befolkningen. I Sydindien, det äldsta missionsfältet, finna vi Mysore med endast 28 och Madras med 24. Bombay presidentskap har 30 och Centralprovinserna 25. Den nordvästra gränsprovinsen har endast 6, och Neapel inga. Dessa siffror gälla likvisst endast de utländska missionärerna. Därtill måste nu läggas de infödda omkring 30,000. Men för båda kategorierna kräves en högst betydande ökning.

*

Storleken av Palestinas befolkning har betydligt överskattats såväl i kristna och judiska som muhammedanska kretsar. I okto-

ber 1922 ägde i Palestina rum en folkräkning, den första på århundraden. Det framgår av de officiella meddelandena, att Palestina har en befolkning av 757,182 personer. Dessa äro fördelade med avseende på de olika religionerna sålunda: Muhammedaner 590,890, judar 83,794, kristna 73,024, druser 7,028, samariter 163, Baha'es 265, Metawilehs 165, hinduer 1,454, siker 408. Större delen (78 proc.) av befolkningen är sålunda muhammedansk. Judarna utgöra 11 proc. och de kristna 9,6 proc. av hela befolkningen.

Insänd litteratur.

Från SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS FÖRLAG:

Vinterny, jultidning, redigerad av Martin Westling. Pris kr. 2: 25.

Hem, Hem, jultidning för ungdom, redigerad av Joh. Gustafson. Pris kr. 1: 25.

Kring Granen och Brasan, jultidning för barn. Pris 60 öre och

Barnens Jul, jultidning för de små barnen. Pris 40 öre.

Kaj och Maj och andra barnsånger. Text av Elin Nordin och musik av V. Wikholm. Pris häft. kr. 1: 75, kart. 2: 50.

Två julsånger. Ord och musik av Gunnar Petersen. Pris kl. 1: —.

Ansgarius. Missionskalender, redigerad av J. E. Lundahl. Pris klotb. kr. 3: —.

Missionshandbok med almanack för 1924.

Sv. Missionsförbundets jullitteratur är icke blott riklig, som framgår av ovanstående, utan förstklassigt utstyrd och väl redigerad, varför den med glädje kan rekommenderas.

Förbundsfacklan, Illustrerad missions- och julkalender. Helgelseförbundets förlag. Pris häft. 1: 75. Kart. 2: 50.

Julstjärnan, jultidning för ung och gammal. Pris 1: 25. Rekv. fr. Julstjärnans Expedition, Kungsgatan 38, Göteborg.

Jul-Sol, Juls-Sols Expedition, Örebro. Pris 2 kr.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 7 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.
Fröken *Emma Beskow*, Kammakareg. 6, 1 tr., ö. g.
Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.
Fru *Elin Holmgren*, Fjellstedtska skolan, Uppsala.
Fru *Mina Johansson*, Grevtureg. 31, 1 tr.
Fröken *Tekla Lilljeqvist*, Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.
Fru *Olga Magnusson*, Äppelviken.
Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 3 tr.
Fröken *S. Storckenfeldt*, Engelbrektsgatan 6 a, 2 tr.
Fröken *Thyra Sandstedt*, Sibyllegatan 55—57, 2 tr.
Överstinnan *Louisa Tottie*, Storängen.
Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.
Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.
Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.
Av
Rektor J. Rinman.
Pris 50 öre, 5 ex. 25 % rabatt.

»Om I bedjen.»
Av
James H. Mac Conkey.
Pris 15 öre, 10 ex. 25 % rabatt.

Missionärskallelsen.
Av
J. Hudson Taylor.
Pris 25 öre, 5 ex. 25 % rabatt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Frid med Gud. — Guds frid. — Tacksägelse- och böneämnen. — Hedendom. II. — Hilma Tjäder 60 år. — Missionärens skyddsvakt. — Från missionärerna. — Från hemarbetet. — Från redaktion och expedition. — Från när och fjärran.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1923.